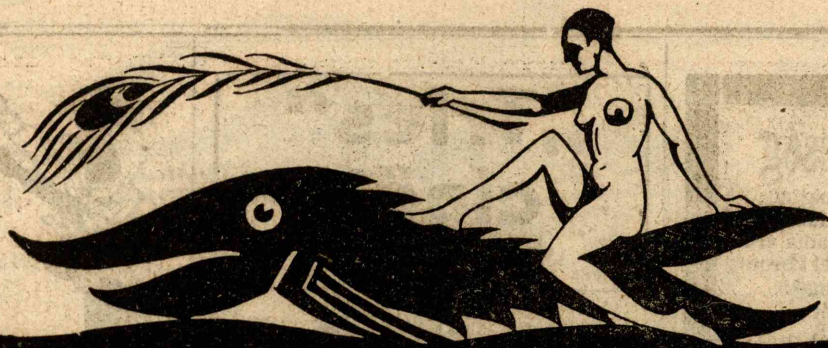

KAVIAR

KULTURA • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

Fényképész előtt

Akt tanulmány, lapunk részére készült eredeti felvétel.

! Férfi gyengeség !

Gyógyítható-e a férfigyengeség ?!
Azepohalis új német találmány
már ezrek szenvedőinek adta vis-
sza örömet és életkedvét! Fordul-
jon azonnal bizalommal:

Universum-Horvát

Vel-Beckerek SHS.

Postafiók 56 címre

Diszkrét azonnali válasz!

Válaszporto mellékelendő!

Legszebb

frizurák,
manikűr.

Legjobb
hajfestés,
hajápolás

Legolcsóbb
illatszerek és
piperecikkek.

P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász

Timișoara, str.
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

On is meggyőződhet róla, hogy a
legjobb sütemények, fagylalt és jeges
kávé **Mann** cukrásznál kaphatók.
Timișoara, II., Andrási ut 12.

Sánta István

uri és női cipész

Gyárvaros, Bárány utca 21. — Készít
elegáns férfi és női cipőket mértek
után. Javításokat soron kívül elintéz

Lloyd kávéház,

Timisoara

Kellemes szórakozó hely,
fagylalt, kítőnő jégbehűtött italok
Esténként elsőrangú cigányze-
nekar hangversenyez.

A legkedvesebb meglepetés
s örömet szerzi barátjának, ba-
rátnőjének, ha lapunkat részé-
re előfizeti vagy előfizetésre
ajánlja! — Szórakoztató, iz-
gató, élvezetes és tanulságos!

„Tries” cipők

els rendűek és tartósak
Tries, Timișoara IV. Begajobbsor 19.

KLEIN JENŐ

börönd és lőrdíszmű üzlete, Timișoara
Belvaros, Mercy-utca 3 Legolcsóbb be-
vásárlási forrás utazási és divat kkeken

Autókarosszériák

a legmodernebb kivitelben készít

Oláh

Mihály

II. Magyar ut 35 sz.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot
pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti
Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-ter 6

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerész

Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

Telef. 7-84 **Béautók** Telef. 7-84

a legmegbízhatóbbak csukott és
nyitott. Minden időben kaphatók
Precíz javító műhely.

William Tichy Vilmos Garage de
Automobil
Timișoara I. Piața Unirei (Domtér) 8

Telefon 7-84 **Szolid árak.** Telefon 7-84

Elise Weibberger
Gesundheits- und
Schönheits-
Institut
Spezial-Atelier TIMIȘOARA, IV., Bul. Carol 15

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Ruha és szőrmefestés, chemiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régii toll felris-
sitése.

Grigoriu Nicolae

cipész

Timișoara Fabrica Str. Trei Crai
(Harom Kir. u) No 11.

Készítem a legelegánsabb és a legolcsóbb
férfi és női cipőket a legújabb divat sze-
rint. E műhelyben kész cipők a legszebb
kivitelben kaphatók.

Olcsó árak!

Klugesherz Viktor

karpitos

Timișoara-Józsefváros, Bonnaz-u. 15
Divanok, ottomanok, lőszörpárnák
készítésére és szakzerű javítására ajánl-
kozok. Kész árak nagy választékban
olcsó árakon.

Puskás Péter

Épület és bútorasztalos

Timișoara III. Bul. Carol 68.
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó
munkát a legjobb és legolcsóbb
kivitelben

Névjegyek

a legújabb és legmodernebb betű-
típusokban, a legrövidebb idő alatt
készülnek. Megrendelhetők levelező
lapon is:

„Union” könyvnyomdában, Lugoson.

Marossi Károly

uri szabó

III. Csáky u. 8. Bejárat Dózsa utcából
Alapítva 1877

Készíti a legelegánsabb, leg-
tartósabb és legolcsóbb
öltönyöket, felöltöket
és télikabátokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. I. Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank timisoarai fiókjánál Timi-
soara, Cetate (Belváros)

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja,
Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Általános Hitelbank r. t.
Subotica-Szabadka.

Megjelenik minden
kedd.

Előfizetési árak:

Egész évre — — 720 lei
Fél évre — — 360 lei
Negyed évre — — 180 lei
Egy hóra — — 60 lei

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Egyes szám egész Romániában:
20 lei, Bucurestiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár. Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 garas; 3 lira; 2 fr. frank; 20
pfenning, Külföldön 1/4 évre 250
lei értékű valuta

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Eredeti jelzéssel szignált cikkeink, novelláink és minden más közleményeink átvétele csakis a lapunkra való hivatkozással van megengedve

Bűnös szerelem...

— Eredeti kézirat —

Az öreg Takács fáradtan,
kéjre éhesen rogyott be a
székbe.

A tintagyárban fiatal cso-
magoló lányok között töltötte
a délelőttöt és a sok mozgó
lányttest látása csodamód fel-
izgatta szunnyadó érzékisé-
gét.

Tekintete hirtelen megakadt
mostohalánya, a kis Maris
csenevész alakján.

A kislány a küszöböt su-
rolta, vékony kartonszok-
nyácskája meg-meglibbent
formás kis farán.

Takács kéjesen villogó sze-
mekkel nézte a tizenöt éves
lány combjainak rándulását.

Hirtelen vad mozdulattal
felpattant helyéről és ráve-
tette magát.

A lány előre esett, felsikol-
tott. — Könyökével a föld-
nek támaszkodott.

Mostohaapja izzó teste ke-
gyetlenül szakított bele fiatal
gyenge husába.

Idegesen mozgolódott, nyö-
szörgött, s ezalatt Takács
kéjjel mart vállába.

A lány szemei egyszerre
megüvegesedtek, száját kitá-
totta, kis mellei megkemé-
nyedtek, térdei meg-megrán-
dultak.

Kéjes suttogással jajga-
tott ...

Biancó (Arad)

Diákszerelem.

— Eredeti kézirat —

Istenem, ő is csak olyan kisfiu
volt, mint a többi. Reggel komolyan
szorította hóna alá könyveit és fé-
lénken lépett az iskolába, ahol már
sokan voltak egybegyűlve apró le-
génykék, kik a padokban ülve, vagy
egymáshoz szaladgálva, fontoskodó
arccal, sugtak, zajongtak.

— Itt van Tacskó! Gyere ide
Tacskó! Mit hoztál Tacskó? —
hangzottak feléje a kiabálások.

Tacskó.

Honnan is hívták őt így? Talán
mikor egyszer nem tudta a leckét és
a tanító ráfordult:

— Hát már megint nem tudsz
semmit, te tacskó!

— Tacskó! — csufolták a töb-
biek és ő ilyenkor mérgelődött és
gyakran sirt.

Anyjával elment egy ismerős csa-
ládhoz. Volt ott egy lány, tizenki-
lenc éves nő és ahhoz nagyon sze-
rettek menni. Sokszor Tacskó egye-
dül is beállított némi ürügy alatt és
ilyenkor a lugasban ültek egymás
oldalán. Maga sem tudta, miért, de
kellett neki odamenni és beszélni
sokáig, huzni az időt. Kellett neki
nézni a lány mély, barna szemeit
és érezni teste illatát, amely fasci-
nálóan hatotta át, ha elsuhant mel-
lette, vagy olykor megsimogatta

anyáskodón, ha letört volt és hall-
gató.

— Nem parancsol egy cigarettát,
Jolánka — szólt egyszer kevélykedve
a leányhoz.

— Jesszusom, maga már cigar...

— Szoktam ... szoktam néha ...
ha jól esik.

Mindketten rágyújtottak. Könnyű
volt így az élet. Egyedül, ketten és
Tacskó boldog volt.

Egyszer aztán megkövülve állt
meg Tacskó a lugas előtt. Ott ket-
ten voltak. Egy férfi ült a lány mel-
lett, hanyagul hátradülve. Nem volt
valami elegáns, inkább olyan ifju
nagyizolás ült meg, szeszélyes nyak-
kendőben, szokatlan fehérneműben
és ványadtan csüngő ruhákban.
Nagyfülű, vigyorgó szemű, gonosz,
vézna kamasz volt. Jolán hozzási-
mult. Magasan keresztülvetette egyik
lábát a másikon és felfedett selyem-
harisnyás finom lábai merészen kö-
zeledtek a férfihez.

Az alsószoknya fehér szegélye,
sőt a bugyi is kikíváncsiskodott a
könnyelmű szoknya alól. A válluk
is össze-összeért, mert nagyon élén-
ken mosolygott a lány, mint valami
törleszkedő macska és nagyon ki-
vágott könnyű bluz fedezi fent, ho-
lott inkább meztelen.

És Tacskó keserűen érezte, hogy
ő itt felesleges.

Fóthy Ernő

Autó- és géptulajdonosok figyel-
mébe. Autóblockok, valamint minden-
nemű más gépalkatrészek hegesz-
tése autógénnel gyorsan és precízen
ugy helyben mint vidéken, szolid
árak mellett eszközölte nek Krohn
Ferenc, fémipari vállalat, Timisoara,
II. Ujitér 4.

Egy borzalmas éj története.

Írta: Guy de Maupassant. — Eredeti francia fordítás —

Ime, a kaland. Nagyon borzalmas.

Juliette lányomnak egy idő óta súlyos szívbántalmai voltak és egy napon kihűlve, élettelenül hozták haza. A kertben esett össze. Az orvos megállapította, hogy meghalt. Egy nap és két éjszaka virrasztottam mellette, én magam fektettem a koporsóba s kikísértem a temetőbe, ahol családi sírboltunkba temettem. Ez Lotharingiában történt, nessze, vidéken.

Azt akartam, hogy ékszerszemeivel, karkötőivel, nyakékeivel és gyűrűivel temessék el, az ajándékokkal, amelyeket mind tőlem kapott s az első báli ruhája legyen rajta.

Rettenetes lelki állapotban tértem haza. Nem volt senkim, csak ő. Feleségem már rég meghalt. Egyedül mentem haza, félig őrtölten, összehúzott léptem szobámba és karosszékembe rogytam, anélkül, hogy egy gondolatom lett volna s annyi erőm sem volt, hogy képes lettem volna megmýzdulni.

Hány óra telt el, nem tudom. Óh micsoda éjszaka volt! Micsoda éjszaka! Hideg volt; nagy kandallómban kialudt a tűz és a szél, téli fagyos szél, megrakodva jégcsepekszel ütdött az ablakokhoz, szomorú és szabályos zörejjel.

Hány óra telt el így! Ott ültem álmatlanul, kimerülten, lesújtva, nyitott szemmel, kinyújtott lábbal, petyhüdt testtel.

Egyszerre csak megcsendült a kapu nagy harangja.

Ugy megrázkódtam, hogy recsegett alattam a szék. Az erős, nyomasztó hang úgy hangzott az üres kastélyban, mint valami pincében. Megfordultam, hogy az ingaórára nézzek. Éjjel két óra volt. Ki jöhet ide ebben az órában?

És hirtelen, kétszer egymásután, újra megszólalt a harang.

A cselédek bizonyára nem mertek felkelni. Gyertyát vettem a kezembe és lementem. Meg akartam kérdezni:

— Ki van itt?

Aztán elszégyeltem magam e gyengeség miatt és lassan félrehúztam a hatalmas reteszeket. A szívem dobogott; féltem. Hamar kinyitottam a kaput s a homályban meglapulva fehér alakot láttam, valakit, aki olyan volt, mint egy kísértet.

Visszahökkenem és halálos félelmek közepette dadogtam:

— Ki... ki... ki maga?

Egy hang ezt válaszolta:

— Én vagyok az, apám.

A leányom volt!

Bizony, azt hittem, hogy megőrültem és hátrálva menekültem a belépő kísértet elől.

A látomány újra megszólalt:

— Ne félj, papa; nem haltam meg. El akarták rabolni a gyűrűimet, és elvágta az egyik ujjamat. A vérem megeredt s ez életre keltett.

És valóban észrevettem, hogy vér borítja. Fuldokolva, zokogva estem térdre. Azután összeszedve csekély erőmet, cseppet sem az inasnak.

Az inas belépett, a leányomra nézett, a rémület és borzalom ideges rángása kifeszítette a száját és megdermedve, holtan zuhant hátra.

Ő nyitotta fel a sirt, amelyet kirabolt, aztán otthagya gyermekeimet, mert nem bírta a rablás nyomait eltüntetni. Még arra sem gondolt, hogy a koporsó födelét lezárja.

Estélyi öltözet

Cox és box

— Eredeti kézirat —

Volt egyszer egy ifjú asszony, Férjét hitták Koxnak, S volt a háznak egy barátja, Aztat hitták Boxnak. Irtózatlanul unalmas Volt a Koxné élete, Tévedésből Koxot Boxal Gyakran elcserélte.

Bölcs férfit, higgadt ember Volt az öreg Kox már, Csókha kellett, így szólt: kérlek Erről le nem szóx már? Majd meghívom vacsorára Barátomat Boxot, Kísérletezz, célhoz jutni, Tán könnyebben fox ott.

Szóltanő: Havanporosz szén, Mért fütenék Koxszal! S nyoszolyáját megosztotta A kitűnő Boxal. S ha vett néha egy-egy ékszer Vagy cicát, vagy foxit S nem fizette ki a férje: Miért van a Box itt?

Hármacskán ők éldegéltek Mint két kis galambok, Mignem végül önagysága Unta a kalandot. Mert a márvány is elmállik, Eltompul a boxer, Különösen, hogyha őtet Megforgatják soxer.

Kox egy nyári délutánon Ült a kávéházba, És az ajtón Box rohan be. Verejtéktől ázva, S így kiáltott rá a férjére: Skandalum és büntett! Fuss haza! a feleséged Most csal meg bennünket!

K. D.

Fehér Dominikánus

Kitűnő kis erotikus regény
ára 100 lei.

Miniátür forma, Lapunk kiadás.

Szállodai kaland

Irta: Csöppike. — Eredeti kézirat. —

Fáradtan, kimerülve vártam a találka helyén Esztit.

— Itt vagyok, — mondá remegő hangon, s igyekezett vig arcot mutatni.

Megindultunk a köruton lefelé.

Nem merte kérdezni, hogy hová viszem, jött mint az áldozati bárány. Megvallva összintén, kissé én is elfogult voltam.

Befordultunk egy mellékuccába.

— Nézd, oda most bemegyünk, — mondám az ártatlanul levő zugszállóra mutatva.

Esztit odapillantott, s láttam arcán a megdöbbenést.

— Szálloda? — kérde megborzadva.

— A lakásomra, tudod, hogy nem vihetlek, — nyögém gyöngyöző homlokkal.

A szálloda kapuja sötéten, rejtelmesen ásitott felénk.

Esztit alig néhány lépésnyire a kaputól megállt, s kijelentette, hogy nem megy be.

Kezdtém kapacitálni, de hiába. Bosszantott a járókelők szemtelen, sunyi tekintete, bár magam is éreztem a helyzet komikus voltát. Mindenki megfordult utánunk. Mert ki ne nézné kárörömmel a garniszálló előtt álló szerelmes párt, amint a férfi kétségbeesve kapacitál, s a nő meg földresütött szemmel, állhatatosan int nemet.

— Gyerünk, — mondám ingerülten, mikor már beleuntam a rábeszélésbe, s hátat fordítva a szállónak, kimentünk ismét a körutra. — Szó nélkül követett.

— De egy pohár sört csak iszol? — kérde, mikor kissé lecsillapodtam.

— Oh igen, — mondá félénken, s aggódva figyelte arcomat, hogy nem haragszom-e. Tervemmel hamar készen voltam. A leány bírhatása éppenséggel nem bántott ugyan a percben, de a jövőre való tekintettel fel kellett vinnem mégis valahová.

— Majd valami kis korcsmába megyünk, ott kevésbé valószínű, hogy ismerősökkel találkozunk.

— Jó, — mondá alázatosan.

Betérttem vele ismét egy garniszállós uccába, beszéltem neki mindenféléről, csak hogy eltereljem figyelmét a szálló feliratáról. Nem is

vette észre, hanem gyanútlanul jött mellettem. Mikor a kapu elé értünk, irtelen belekaroltam, s betoltam a kapu alá.

— Az udvaron van az étterem, — mondám lehetőleg nyugodt hangon, s kinyitottam a lépcsőházba vezető homályos üvegajtót. Az ajtó hangos csilingelés közti nyílt ki s a következő percben már ott állt előttünk az aranyzsinóros sapkájú portás.

— Szobát parancsolnak?

Esztit megtántorodott, s ki akarta rántani karját a karomból.

— Semmi feltűnést, — sugtam a fülébe, miközben megindultunk a függelábú portás után. Kac-karingós, rozoga falépcső vezetett az emeletre. Minden lépésnél recsegett, mint valami hajóhid.

Esztit sápadtan, egész testében reszketve, ügyetlenül lépegetett a keskeny lépcsőn. Ha nem tartottam volna, talán fel sem bírt menni egyedül. Felértünk az emeletre. A portás betaszított egy ajtót.

— Tessék, — mondá diszkréten, s egy percre se tekintett volna Esztire.

Beléptünk. Mikor ráfordítottam az ajtóra a zárt, Esztit heves zokogás közt rogyott egy székre. Próbáltam vigasztalni, de hasztalan volt.

— Menjünk innen, menjünk, — zokogta kétségbeesve — Hová vezetted engem. Én itt nem maradok. Hiába volt minden érv, menni akart.

— Hát menjünk, — mondám türelmem vesztve és reá sem tekintve többé, fejembe csaptam a kalapot s kizártam az ajtót.

— Tessék — mondám, kitárva az ajtót.

Ez hatott. Letörölte könnyeit s rám mosolygott.

— Hát maradjunk még egy kicsit, de csak öt percig.

Leültem melléje s megkezdődött a nagy ostrom. Azaz, csak kezdődött volna, mert akkor ébredtem tudatára a szomorú valóságnak, hogy a manőver annyira kimerített, hogy akaratom ellenére is, csak a plátói szerelmemtől játszhatom Homlokom kiverte a verejték, s mikor véletlenül a tükörbe pillantottam, szinte megijedtem halálsápadt arcomtól.

Még egy ideig enyelegtünk, aztán lejtőtűn, úgy, mint ahogy fel-

mentünk Rösteltem a dolgot, de Esztit örült neki.

— Látnod, megbüntetett az isten, — mondá kedves kacagással s végigsimította gyengéd kacsójával verejtékező homlokomat.

Bosszusan, szégyenkezve váltam el tőle.

P á s z t o r ó r a

— Eredeti kézirat. —

Szomorú, őszi nap volt és a falevelek hullottak. Lassan hullottak az esőben. Ilyenkor jó a szobában egy nővel lenni, egyedül.

Szép lassan, egyenként húztam le barátnőmről a ruhát, aki ellentállva engedett, kipirult és zavart volt s folyton késleltette a végzetes és édes percet. Már nem volt rajta más, csak a kurta, fehér bugyi. Végtelezől kínosan erőlködtem, hogy kigomboljam és lehuzzam. A lány halk, kérlelő hangon rebegte: — Hagyjál, hagyjál, ne nyulj oda... szégyelem magam! Főlséges melle volt a kicsinek, fehér kemény, csábító, hogy borzongás állt a hátamba. Nagyon jó és meleg volt a husa!

Mert mi van igaztöbb és kedvesebb, mint egy megmeztelenített kislány szüzi teste?

Megrészegedtem tőle, messziről is pezsgésbe hozta a véretem.

Karjaimba kaptam a meztelen kicsikét, csókolni kezdtem, olyan módon csókoltam, hogy kis szájacskájával fuldokolva kapkodott levegő után. Elfördította fejcskáját, védekezett, de anélkül, hogy tulságosan haragudott volna. Gépiesen rebegte: — Ne... ne... nem szabad... legalább oda ne nyulj mindig!

Nem fejezhette be; egyellen nekirugaszkodással felkaptam és magamhoz szorítva az ágyba vittem. Az ember bizonyos pillanatokban ugyancsak erős: Micsoda gyönyör!

Elérkeztem az ágy széléig és beleestem, anélkül hogy elengedtem volna őt...

Nagyon jó, nagyon meleg volt az ágyban!

A lány mellém csuszott engedelmesen, erős és gömbölyű combjait a paplan alatt hozzám szorította és hízog, meglegedett, hálás hangon mondta:

— Jöjj!

Jób Márton.

Tubarózsák

— Eredeti kézirat. —

Egy év óta volt már özvegy Jánosssy Mátyás. Élénk tűzü szeme és érzéki ajka arcát megnyerővé tették, elárulva erős hajlandóságot a szenvedélyre. Ugy gondolta, nem a szükséges megházasodnia, mert kegyeikkel elárasztották és kielégítették meghalt felesége barátnői.

Feleségét gyöngéden szerette, ami azonban nem akadályozta meg abban, hogy kevéssel felesége temetése után, számtalan ideig-óráig tartó és izlése szerint változtatott viszonyok ne tarkítsák özvegységét. Jánosssy Mátyás válogatta szerelmeit, hogy hű maradjon holt feleségéhez, egyik asszonytól a másikhoz csapott, anélkül, hogy valamelyiket is többre becsülte vagy jobban kedvelte volna a többinél és akkor a felesége barátnőinek a karjaiban, mikor szorosan átölelve tartották, a gyönyörűségek heves odaadásában, a test test ellen vivott erotikus küzdelmekben a halott hangja győzedelmesen csengett agyában, kéjes muzsika gyanánt. Látta a szemét, róla álmodott a szerelem extázisában. Szerelme, amely felesége emlékére felforrott, sokat követelő kedveseit elégitette ki.

— Szerettem a feleségemet — vallotta be gyakran önmagának — és most is mindig reá gondolok... igen is, az emlékezetem áhítatosan megőrzi az ő emlékét... hanem... hanem, mikor elkezd valami gyötörni... az ördög adott az embernek ilyen testet, hogy a szerelem minden kis csiklandását ennyire megérezze? ... ez a gyönyörűséges fájdalom legyőzhetetlen és bizisten, ilyenkor aztán az érzékeim nem sokáig bírják — filozofált magába.

A novemberi eső szitált és Jánosssy Mátyás kocsiba ült, hogy a temetőbe hajtasson leróni a halottaknak járó tiszteletet a halottak napján.

Előbb megállt egy virágkereskedés előtt, feketeszallagos tubarózsacsokrot vásárolt. A temetőben egyenesen felesége sírjához tartott. Ahogy végigment a fason, olvasta a márvány emlékkövekre vésett verseket... „Harding Lulu 1890—1923” — olvasta egy fekete márvány kövön. És látja, hogy az

öreg gróf és felesége nagyon buzgólkodnak a sírkő felvirágzásán, melyet a nagy operett-művésznőnek ők állítottak. A grófnő még nagyobb figyelemmel szorgoskodott a munkán, mint férje, mert jobban bele volt bolondulva a művésznőbe és — úgy mesélték annak idején — a művésznő is tüzebben viszonzta a grófnő érzelmeit, mint a grófét.

A sírhoz ért és leletette a kegyelet virágját a felesége sírjára. Kocsijához igyekezett vissza, közben megnézte az óráját.

— Most fél hat... találkozom meg hétkor van. Mit csináljak én addig? — morfondírozott magában. Új kedvese vacsorára várta, aztán együtt fogják tölteni az éjszakát.

— Ica gyakran járt a feleségemhez, így tehát a gyászolt távollévőről fogunk beszélgetni a halottak szomorú napjának ez estéjén — mondta magába a férfi.

Hirtelen homlokára ütött és visszatért.

— Igen, igen, Ica ezt a virágot nagyon szereti... és meg fogok spórolni száz Leit, — mondta és magához vette felesége sírjáról a tubarózsa csokrot.

Hét órakor diadalmas arccal lépett be Icahoz egy hatalmas tubarózsacsokorral kezében.

— Milyen aranyos, milyen kedves vagy drágám — áradozott Ica. — Tubarózsák!! Én is éppen úgy szeretem őket, mint szegény barátnőm szerette, a te megboldogult feleséged... Oh, köszönöm, köszönöm, drágám, ezt a szeretetreméltó és eredeti figyelmeket! — nyakába borult a férfinék és összevissza csókolta. — Ezek a virágok örök időken át kedvesebbek lesznek nekem mindazoknál, amit még a jövőben kapni fogok tőled. Miért nem lehet még gyöngédebben, még forróbban szeretni, mint ahogy én teszem?! — hálálkodott tovább az asszony. — E tubarózsák illata megtanít arra, hogy úgy szeresselek, mint ahogy ő szeretett téged. Drága barátnőm előbb érezte az illatukat mint én, azért úgy tetszik, mintha e virágok mindenike, kelyhébe zárva, az ő szívéből hozna el egy parányit, mely ezután az enyémbe fog új életet élni... A meglepetés gyönyörű szép — mondta pajkosan az asszony, — semmi sem érinthetett volna érzékenyebben... semmi, de semmi... nézd csak, Matyi...

És megmutatta a gyászszalagot, melyet Jánosssy Mátyás elfelejtett levenni a csokorról, mikor elhozta felesége sírjáról...

Buttyán Vilus.

Szorulásnál, betegségnél
Míg még „Koprol” legyen kézzel.

A kislányka

Furcsa, édes kistány volt. Vidám, szegény, zajos. Szívében ezer vágy akart, zsenge, kacér, finom teste is akart. Szűz volt.

Nagyon gyorsan rávettem tehát, hogy lefeküdjön nekem. Egy kis szállodában és emigy esett meg a dolog:

Incselkedtem vele, egész testén végigcsiklandoztam. Azután hirtelen derékon kaptam, magamhoz szorítottam. Remült, remegő és elborult szemmel nézett reám. Egészen elragadott erre a vágy, hogy birjam őt. Hosszu és néma küzdelem volt, küzdelem test test ellen, mint a birkozóké; feszült karokkal összegomolyodva, egymásba fonódva, kifogyva a lélegzetről, az izzadságtól meguhult bőrrel. Oly bátran védekezett, hogy csoda! Néha nekimentünk egy-egy butornak, a falhoz ütődünk, feldöntöttünk egy-egy székelt és ilyenkor pillanatig álltunk összefonódva, mozdulatlanul, aztán újra kezdődött a küzdelem, én támadtam és ő védekezett.

Végül kimerült és elbukott; ki-méleltlenül a magamévá tettem, ott a földön, a padlón...

Amikor megtörtént, kis ideig sírdogált, aztán karjaimba vetette magát, szenvedélyesen átölelt és reggelig ölelt, csókolt, cirógalt, zokogott és elhalmozott gyöngédségének minden jelével, amivel csak elhalmozhat egy nő.

Jób Márton.

100 leibe kerül

A FEHÉR DOMINIKÁNUS

a miniatűr kis erotikus regény, ahol

ERIKA

a fiatal, merész iskoláslány érdekes kis kalandon megy át. Decemberben jelenik meg.

A cseléd

Írta: Csöppike.

Nő kellett. A véletlen, úgy látszik, nem soká váratott magára; megérkezett egy fiatal, egészséges parasztleány képében, kit háziasszonyom maga hozott fel faluról.

— Már meguntam — mondá — ezzel a sok erkölcstelen városi lánnyal bajlódni. Tudom ugyan, hogy ezt is elrontja majd a többi, de legalább addig is hasznát veszem.

Mikor Mari — ez a neve az új cselédnek — ma reggel bejött a cipőmért, megkérdeztem tőle, hogy hová való? Pirulva, félénken felelt. Mikor visszahozta a cipőt, rám sem mert tekinteni.

Ez jó volna, gondoltam magamban. Ide is, oda is eljárók, s platonikusnál platonikusabb szerelmeket élek át. Jelenleg egy százados leánykájába vagyok szerelmes. Flörtölünk, epedünk. Még verseket is írtam hozzá! De ennél tovább nem igen mehetünk.

Ma, mikor a szalon félhomályában beszélgettünk, a mama szigorú felügyelete dacára, annyira elragadt bennünket a szenvedély, hogy egymás mellé huzva székeinket, vad hévvel kezdtük szorongatni egymás kezét. A mamát egy percre kihívták s mi boldogan szaladtunk egymás karjaiba. Csókoltam, öleltem, szorongattam. De mindez talán egy percig sem tartott. Bejött ismét a mama, s én széppattani készülő halántékkal, a végtelenségig felizgatott idegekkel száguldtam haza.

Mari nyitott ajtót. Ingben volt, s csak egy alsószoknyát kerített a nyaka köré. Álmosan zárta be utánam az ajtót, s be sem várva, mig szobámba érek, visszabujt az ágyba.

Gondolkoztam egy ideig. Megpróbáljam, ne próbáljam? Formás időmai még előtttem lebegtek. Visszaléptem.

— Mondja csak, Mari, volt már magának szeretője? — kértem halálra, s letültem az ágya szélére.

Felelet helyett megdörzsölte öklével a szemét, miközben csupasz karjai csábítóan gömbölyödtek felém. Kezem odatévedt duzzadó kebléhez.

— No ne izéljen! — mondta szégyenlősen. — A nagysága még ki talál jönni.

A kis ártatlan egyébként nem igen védekezett, s a nagysága sem hallott meg semmit.

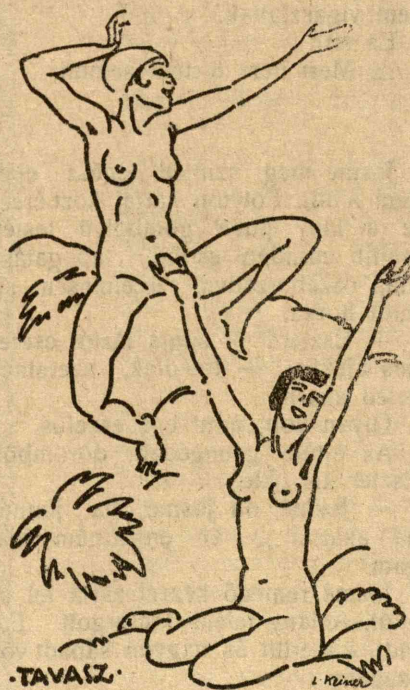
Az a tudat, hogy mondjuk szerelem dolgában nem kell aggodalmaskodnom, rendkívül megnyugtatólag hat kedélyemre. Most nyugodtan, fokozott buzgalommal élek hivatásomnak s jövődö terveimnek.

A nőre való emlékezés nem hoz lázba, mint eddigelé. Sőt bizonyos elégedettséggel gondolok szenvedélyem villanyhárítójára, Marira.

*

Mikor ma elmentem hazulról, Mari valami szeneslegénnyel vicáncolt a lépcsőházban. A legény igen bizalmasan markolászta meg a leányt, aki hangos kacagás közt tűrte az enyelgést.

Mikor észrevett, kissé elkomolyodott, de mikor elmentem, megint folytatták. Máskor meg a viceházmesterrel láttam feljönni a pincéből. Fát hoztak fel. A házmester sápadt, a leány biborpiros volt. Arcán meglátszott a vice ur borostás állának nyoma. Beláttam, hogy ha a leány udvarlóinak jóvoltából nem akarok új betegséghez, vagy apasági keresettséghez jutni, szakítanom kell vele. Ez röviden sikerült is!

ERIKA nem írógép.

ERIKA „A fehér dominikánus”, miniatűr Káviár-regény főszereplője.

„A fehér dominikánus” decemberben jelenik meg, ára 100 L.

Dilemmák

A kéjnézőkről lemondott Elemér, mert első az egészség. A leányokról lemondott: életeket adva, életeket tehet tönkre. Az asszonyokról lemondott: egészségtelen, veszélyes, gyalázatos csalás. A házasságról lemondott: néhány évi üdvnek, egy egész életen át tartó titkos kinszenvedés az ára.

Mi van tehát még hátra, ha sem az egyik, sem a másik?

Elemér gondolkozott a helyes megoldáson, de minduntalan hol az egyik, hol a másik akadályba ütközött.

Körülötte ezer és ezer üde, kíváncsú asszony és leány. Filozófálva nézte őket; s közben eliramlott az élet.

Mit tegyen? Szeretni akart. Neki kellett a nő! Ha megpillantott egy-egy üde, fiatal leányt, vagy kíváncsú, bűbájós asszonyt, vagy mellé libbent egy-egy észbontó kokott, felsikoltott benne a férfi: akarom!

De ha rágondolt a következményekre, ha gondolatban végigcsinálta az egész kínáló kalandot, rájött lassan, hogy le kellett mondania róla, ha nem akart keservesen bűnhődni.

A vére, az indulata jajong a nőért, de az esze visszadörgi: Csitt!! Csöppike.

Fontos!

Egy minden tekintetben pazar kiállítású könyv jelenik meg a közeli időben, mely a hindu és szanszkrit erotika legkittünőbb fordítása. A könyv címe:

Tíz szüzeleány vallomása

és tíz kitűnő novellát, tíz szüznő őszinte elbeszélését, illetve történetét tárja fel, leplezetlen szavakkal. A könyv nagysága 19x29 cm diszkötésben, Benedek Margit dr. fordítása.

A könyv — kézirát!

50 példány készül belőle. Csak műgyűjtőknek és könyvbarátoknak szállítja Benedek Margit dr. a „Káviár” szerkesztője.

Ára 500 Lei.

Csak orvosoknak, tanároknak és olyanoknak lesz megküldve utánvét mellett, akik ebbeli minőségüket igazolják. — Kiskorúaknak a könyvet nem küldjük.

Ezt a hirdetést minden könyvgyűjtő olvassa el és őrizze meg!

Ez a hirdetés csak egyszer jelenik meg, vágja ki, tegye el!

Első áldozás

— Eredeti kézirat —

— Iltá Brandstädter Károly —

A tizenhatéves Josmé szülei az iskolaév tartalma alatt egy fiatal, gyönyörű szép diáklányt tartottak maguknál teljes ellátásra. A lány neve Eszter volt és mindössze tizenöt éves volt. Josmé fülig szerelmes volt a szép kosztos lányba, aki szintén megszokta és minden titkot rábizott.

Josmé mindig pontosan tudta, hogy mikor állt be Eszternél a menstruáció és mikor végződött.

Esténként kiültek a sötétzöld lugasba és a gyertya narancsszínű lángja mellett összebujtak. A lány szemei ilyenkor fényesen égtek, mint titkos ragyogások a nyári égen.

— Ma éjjel bemegyek az alvó Eszter hálószobájába, — mormogta elszántan Josmé.

*

Ejjel beosont a lány szobájába. A lány félig feltakaródzva aludt. Josmé lélegzetviasszafojtva nézte az alvástól kipirult helyes arcocskáját s a paplan alatt pihegő kebel ritmikus hullámzását. Közelebb lépett az alvó Eszterhez. Hófehér gömbölyű combja szabadon nyult ki a paplan alól. Josmé fölfeje hajolt és félre tolt, felhajtotta egész testéről a takarót. Eszter nyugtalanul hánykolódni kezdett. A fiu ijedten lapult meg.

A lány felnyitotta nagy, ragyogó, barna szemét és Josméra nézett, aki lehorgasztotta felét.

— Mi az Josmé? Mit akarsz tőlem?

— Semmit... semmit... azaz nem tudok aludni és... jöjj egy kissé az én szobámba, ott cseveghetünk egy-rol-másról.

A lányka kimászott az ágyból és öklével kidörzsölte ragyogó szemeiből a szép álmokat. Egész testén végigfutott egy langyos, kéjes melegség.

Homlokáról elsimitotta a tolakodó fürtöket. Oda hajolt a fiuhoz. Gőndör, illatos haja meg-megcsiklandozta Josmé arcát. A fiu alig volt egy arasznyira a félmeztelen testtől. Érezte Eszter hamvas meleg testének nőies illatát. Egész testében remegve, sápadtan nézett a leányra.

— Édes! Édes!

Átfogta a lányt és ráfeszítette ma-

gát a hófehér testhez. Eszter lángvörös lett. De nem ellenkezett. Hoszszu sóhajjal, hang nélkül, könnyes szemmel nézett a fiura. Remegve hozzásimult.

Feje lehanyatlott, mint egy letört rózsza.

Josmé betemette arcát a balzsamos dus fürtökbe s félig öntudatlanul suttolgta az évezredes refraint: Szeretlek, szeretlek.

De azután nagyot csikorgott foga és kétségbeesett gesztussal eltolta magától a lihegő lányt.

— Menj... menj aludni!

Eszter kéréllve, vágyva, akarva kusztott hozzá.

— Ne... ne küldj aludni... így... most.

De a fiu keményen nemet intett és lassan kiment. Rázárta a lányra az ajtót.

Eszter szegény csak sirt és sirt egyre és hozzáfeszult a hideg párnákhoz.

De mind hiába, mert a párnák csak puhák voltak, de nem éltek, nem vigasztaltak.

Es sirt.

... Mert nem történt semmi.

*

Josmé meg szintén egész éjjel nem aludt. Folyton karjai közt érezte a lány puha gömbölyű testét, amint minden csókja, tapogatása után összeborzadva, szerelmesen simult hozzá.

— Eszter! — sugta láztól cserepes ajakkal. — Imádlak, szeretnék veled akarni.

Olyan volt, mint egy eszelős.

Az ajtón gyengéden dörömbölt Eszter kis ökle.

— Josmé, oh Josmé, ha jönnél, ha akarnál... én engedném magam.

Josmé remegő kézzel zárta fel az ajtót. A lány feléje tántorgott. Fáradt, kimerült és nagyon sápadt volt szegény.

— Tedd meg nekem! — mondta reszkető hangon. Homlokát kiver- te a verejték. A fiut végtelen mámor fogta el. Lassan átölelte s végigsimogatta könnyes arcát, megfogta az állát s úgy kényszerítette, hogy a szemei közé nézzen.

— Szeretsz?

— Szeretlek! — suttolgta zoko-

gástól elfuló hangon Eszter s ujjacskái görcsösen mélyedtek a fiu hátába.

Összeolvadtak.

Egyértelműségek.

Eredeti kézirat. Lapunk részére írta Györy Endre.

A végzetes lövés

— Tragikomédia 3 felvonásban —

Személyek:

Lili, Laci, a mama, az orvos

I. Felvonás.

(Szin: Uri komforttal berendezett kert. Háttérben kényelmes virágágy, rajta sárga rózsák.)

Laci: Pszt... pszt, Lili, jöjjön csak!

Lili: Mi az Laci? (Közeledik)

Laci: Csendesebben, mert meghal- ják.

Lili: (halkan) Mi az?

Laci: Jöjjön mutatok valamit...

Lili (egészen közel jön)

Laci (letül az ágyra, maga mellé vonja a lányt) Akar látni valami érdekeset?

Lili (mohón) Ühüm.

Laci (valamit kivesz a zsebéből, de eltakarja a kabátja szárnyával)

Lili (kíváncsian és kérve hízelve- dik) Na, mutassa...

Laci (megmutatja.)

Lili (csodálkozva) Mi ez?

Laci: Ez egy... pisztoly!

Lili (tudákosan) Hatlövetű?

Laci (gondolkozva) Hat? Lehet.

Még annyit nem próbáltam.

Lili (tapogatja) Még sem hatlövetű. Csak két golyó van benne (tovább tapogatja)

Laci (izgatottan) Ne, ne, elsül...

Lili (csodálkozva) A pusztá tapo- gatástól?

Laci (magyaráz) Hát persze, elő- fordul az is... vigyázni kell!

Lili (ingerkedve nevet) Nem is igaz, nem is tud vele löni. Csak a nagyok tudnak. Csak ijesztetni akar.

Laci (sértődötten) Mem hiszi, hogy tudok löni?

Lili: Nem (de már megbánta, hogy kimondta.)

Laci (merészen) Megpróbáljuk?

Lili (félénken) Ne, ne, ne...

Laci (rá akar ijesztetni) És mit csinál ha én most meglövöm ma-

gát? (Ráemeli a pisztolyt, céloz, éppen a szíve alá.)

Lili (ijedten) Ne... ne... nem szabad (főlemeli a szoknyája szélét és a szeméit elfedi).

(A pisztoly véletlenül elszűl.)

Lili (sikolt) Jaj, jaj.

Laci (izgatoitan) Bocsásson meg, igazán nem akartam, de...

Lili (zokog) Jaj, jaj, meglőtt, meglőtt.

Laci (dühösen) Ne orditozzon az istenért, hát meghallják...

Lili (leengedi a szoknyáját) Tegye el. Tegye el nehogy még egyszer... (eltolja a pisztolyt) Jaj de forró.

Laci (elteszi) Forró a sok surlódástól... ahogy a golyó surolta a csövet.

Lili (sir).

Laci: Dehát mit sir, az egész semmi, csak egy pár csöp vér... és már nem is látszik semmi.

Lili: De úgy megijedtem és úgy sajog...

Laci: Majd mossa jól ki a sebet.

Lili: És akkor elmuhlik?

Laci: Azt hiszem el...

(Nap leszalad.)

Mama (beszalad) Mi ez? Mi ez? Hát ti mit csináltok itt a sötétbe? Nem takarodtok ki? És nézzünk oda, egészen összehányták ezt a virágágyat!...

(Gyerekek el.)

II. felvonás.

(Szintelen)

Laci (jön) Pá Lili, hogy érzi magát? Remélhetőleg nincs már semmi baja?

Lili (örvendve) Nincs már semmi bajom!

Laci (meghökken, elkomorul).

Lili: Mi az?

Laci: Semmi, semmi.

Lili: Csak, csak, úgy megdagadt, egyre dagadtabb lesz. (aggódva) Laci, nem volt roszdás a maga pisztolya?

Laci: Dehogy! Ugyan hisz azóta már lőttem egy párszor és nem tapasztaltam semmit...

Lili (tanácstalanul) Hát akkor?

Laci (idegesen) Nézze, legjobb lesz ha orvost hivat, és megkérdi, hátha tud valami jó fogyókúrát...

(Kézcsók, elválnak.)

III.

(Szín: elegáns leányszoba)

Lili (az ágyban fekszik).

Orvos (tüzetesen megvizsgálja).

Mama (szorongva áll mellettük aggódva, türelmetlenül kérdi) Az istenért, orvos ur, ugye nem komoly baj?

Orvos (legyint) Ah gyerekség.

Miben hasonlítanak a halak a nőkhöz?

Lapunk részére írta: NÁDASSY ERNŐ. (Minden jog a szerzőé)

Egy fiatal bájos, érintetlen lányka —
Olyan mint a szardínia, pléh dobozba zárva.
Nagyon sokan vágyakoznak rája,
Pláné ha szép a doboz kiállítása.
Aki elfogyasztja, arra inyenc falat vár,
Bár a doboz felbontása — kissé bajjal jár...

Egy serdülő leány — arany halacska.
Tanyája kicsi víz, kis tavacska.
Ha süt a nap az oldalára fordul
Érte sok halásznak a nyála kicsordul.
Tudja ezt a kis hal, azért kacérkodik,
De a csalétektől még-még ovakodik,
Egyszer elérkezik azonban a napja —
S na nem nagy a horog, — diszkrétén bekapja...

Egy tüzes menyecske olyan mint a harcsa,
Álló vízben lenni, szerencsének tartja.
Nyáron sokan vannak bent a Balatonba,
Sok rosszat művelnek, de csak alattomba.
Ő már tapasztaltabb, sok helyen megforgott,
Könnyen megismerni messziről a horgot.
Elővigyázatos, nem mindjárt kap bele,
Inkább incselkedik, eljátszogat vele.
Habár izgatja őt horgon a csalétek.
Nem kapja be, mert ez — társadalmi vétek.
De ha a halász türelmes, munkája sikerül —
Mert a végén a harcsa szintén horogra kerül...

Egy félvilági nő olyan mint a — cápa,
Ravasz, kiszámított minden pillantása.
Kizárólag timsós vizekben tanyázik,
Ahol éjjel-nappal zsákmányra vadászik.
Nem árt neki eső, se vihar, sem orkán,
Már nagyon sok zsákmány lecsuszott a torkán.
Aki rá halászik veszélyben is forog,
Mert ha nem óvatos, tönkre megy a horog...

Egy öreg néni ke olyan mint a cethal,
Már nem válogatós, mindenfélét felfal,
Közelébe lenni nem is ajánlatos,
Kiterjedt a teste és nem kíváncsú.
Hagyha meg kitálja rettenetes száját,
Reszket szegény halász, viszi az irháját.
Félve halásszák, mert könnyen megeshetik,
Aki rá halászik szintén bele esik.
Hogy őt kihalásszuk, kicsit nehéz bizony,
A horog az semmi, kell hozzá egy szigony...

... Kedves olvasóim, kik ezt olvassátok,
Vonjátok le ebből a sok tanulságot.
Fontoljátok jól meg, hogy mit cselekesztek,
Mert csak ti isszátok meg a levit ennek.
Hogyha bajba vagytok, sok kell még kimásztok,
Vigyázzatok tehát, amikor halásztok...

Lapunk az alvilágban

— Eredeti kézirat —

A Bajkal-tó nehéz sóhajként pihent a fekete földek fenekén. A partok sötétlő foltjain néhány szomorufüz busult, mint meganyi örködő, öreg kozák.

Valahol egy balalajka bánatosan szólt. Este volt, szép, orosz este...

A fekete vizek mélyén nagy kristálpalota állt, melyben Orlow, az agg vízi fejedelem lakott négy leányával, négy veszélyesen szép habléánnyal. Névszerint Tatjana, Marietta, Thekla és az aranyos kis Nadja.

Voltak e vizalatti palotának termei, melyek a leggyengébb rózsaszínben égtek és ezüstkagylókkal voltak diszítve; azután voltak barlangok, óriási csarnokok és szobák, ezek sápadtak és zöldék voltak, mind a tenger, ha a hold csókolja.

Az utolsó terem pedig úgy ragyogott a drágakövektől mintha a borzalmas Kékszakálnak kincseskamrája lenne.

Eme tengerzöld teremben játszott a négy szép sellő. Nevetgélve ölelgették egymás meztelen testét az elefántcsonttükör előtt. A halak mély, üveges, halott szemekkel figyelték a kéjes játékokat.

*

A vízi fejedelem lettette lapunkat és belemeredt a sárga borostyánfénybe.

— Gyönyörűen ír ez a György Endre, — mormogta elismerőleg, miközben szépen ondolált szakállát ráncigálta.

— Hopp, megvan, most már tudom, mi a bajom! Egy nő kellene, akivel összemehetnék mint az aludtej.

Amint emigy javában morfondírozott, belépett Tatjana az egyik etonfrizurás sellő. Testét szőke cserkésznök hajából szőtt fátyol fedte. Homlokát fényes aranykarika futotta körül. Az aranypánton zöld malachitkövek égtek.

Kedvesen mosolygott és oda-szorította fiatal testét apja oldalához.

— Mi az, papa? Amint látom te is ezt az erotikus lapot olvasod? Nem kölcsönöznéd oda nekem is, hogy ma éjjel elolvashassam az ágyamban?

Orlow, a vízi fejedelem ijedt, tiltakozó kézmozdulatot tett.

— Hová gondolsz? Csak felnőtt embereknek való az ilyen olvasmány! Majd ha nagyobb lesz.

— Én már igen nagy vagyok, — makrancoskodott Tatjana — nézd már van mellem.

És e sokat sejtető szavaknál feltepte keblén a selymet és megmutatta apjának meztelen keblét, melyen konfidensen előugrott a két kemény bimbó.

Az öreg vízi fejedelem zavartan simogatta a remegő szakállát és diszkrétan köhögött, mint egy diplomata.

Csinos melle van a kis fruskának, annyi szent.

Orlow csendesén maga mellé vonta félmeztelen leányát és gyönyörködött keblein.

A kis Tatjana még jobban szétvonta a fátyolt. Állatiasan remegett egész testében.

Az öreg érezte a meleg idomok rugékonyságát. Szinte segélykérően nézett széjjel. A lány az ölébe kuszolt és nyugodtan elhelyezkedett benne. Ártatlan, macskazöld szemeit pajkosan meresztette apjára.

Apró nyelvével végignyaldosta rubintvörös ajkait mint egy kis cica, aki tejfelen nyalakodik.

*

Hogy sovárogtat a vizifejedelem teste lelke a nőt. Belekábult az izzó flörtölésbe. Kisértésbe esett, hogy lázongó vágyait lecsillapítsa valamelyik leánygyermekének fehér combjai között. Mennyi önmegtágadásra volt szüksége. A győzedelmesen végződő lelki harc után kimerülten lázongva tért a víz felszínére és kiült a sziklákra. Egyedül, árván, mert nem volt kire rápazarolnia felgyűlt szerelmi energiáját.

— Neptunra, hát élet ez.

A szomorufüzek selyemlombján át rájaszűrődött az őszi napsugár s áthalatszott rajtuk az élet zaja. Csengő női kacagás, beszélgetés s kocsirobogás elvesző hangjai törtek meg a sziklákon. Orlow szerette volna felkapni a meleg asztrachánbundát és rohanni ki

a tömkellegbe, a színes hullámozó emberáradatba, de ott kinevelték volna fehér szakállát, vizes szeméit, uszohártyás kezeit.

Aztán jött az ősz. Megint látta avarrá színeződni a természetet, mint máskor annyi elmúlt évben.

*

Ha ezentul szép leánygyermekével beszélt, a sima atyáskodó modor mögött mindig ott tombolt lelkében a vágy, birhatásuk után. A ki nem elégített természet ott jajongott folyton legkomolyabb tevékenysége közepette is, s kezdte elviselhetlenné tenni vizalatti életét.

És a rendesen előfizetett lap még még jobban feltűzelte.

— Vajjon milyen lesz György Endre regénye, a „Szent Asszonyok”? És Brandstädter „Fehér dominikánusát” is megrendelem! Meg én.

Vigasztalan szerelmi élete elbúsította. Éjjel beosont lányainak hálójába és nézte, hogy milyen édesen mosolyognak álmukban. Egyikéről másikáról lecsuszott a takaró és elő-elő villant egy-egy fehér kebel, egy-egy meztelen comb. És a kis Nadja milyen nagyokat dobott magán fordulás közben, ülepéről lecsuszott a takaró. Apja szépen megigazította rajta, talán hosszabban, mint ahogy szabad lett volna.

— Stramm gyerek! — sugta büszkén.

*

A négy lányka nem is sejtette, hogy apjuk mi rosszban sántikál.

Továbbra is minden zsenirozás nélkül természetes meztelenségben jártak előtte, és nem gondoltak arra, hogy leányvoltuk bönös gondolatot kelt a papában. Énekeltek, táncoltak s titokban szorgalmasan olvasták lapunkat, amelyet a papa gondtalanul odaletett mindig az ágya mellett levő naktasztlira.

A búбайos teremtesek nézdegélték a művészi kliséket, élvezték Csöppike novelláit és megállapították, hogy az a Döry Andor írásai után ítélve koravén, nagyon melancholikus fiú lehet. Azután a népszerű Ben Git, Carlos, a közkedvelt Vojza, a pikáns Buttyán Vilus.

— Jó volna, ha itt lenne a Brandstädter! Velünk feküdhetne az ágyban és boldogithatna ben-

nünket felváltva — szolt a bájos Nadja.

— A jó Istenre, Nadja, — iszonykodott Thekla, — tönkretennéd azt a szegény Bé Kát? Aztán több mint valószínű, hogy az egy idősebb bácsi már, máskülönben hogy irhna ilyen malacságokat?

Mind a négy lány ott hancurozott a szőnyegeken. Nem hordtak magukon semmi ruhát. Megszokták a meztelenséget és egész természetesnek találták. Az öreg Orlow gyönyörködve nézte a fehér testeket.

B. K.

Csöppike.

Két kitűnő novellát írt a **Fehér Dominikánus** könyvében. A miniatűr alakú kis könyv ára 100 lei. December elején jelenik meg!

Aggodalmak.

Mikor ma délután felkerestem Rózsi, feltűnt arcának fakó sápadtsága. Kérdeztem, hogy mi baja.

— Nagyon rosszul lettem ma délelőtt — mondá bágyadtan. — Azt hittem, hogy elájulok. De most már jobban vagyok.

Szemei alatt kék karikák húzódtak s arca szenvedő kifejezést öltött.

— Valószínűleg meghültem — tette hozzá, mintegy magát vigasztalva.

Megijedtem. Ekkor ötlött eszembe, hogy még nem vagyunk férj és feleség s hogy az esetleges következmények már most is előállhatnak. Nem szóltam semmit, de nem hagyott nyugton a gondolat, hogy Rózsi esetleg anyai örömök elé néz. A mámor első hevében erről teljesen megfeledkeztem.

Rózsi állandó * rosszulétről panaszkodik. Ma délelőtt is elájult. orvost hívtak, de az nem tudott komoly bajt felfedezni.

Aggodalmaim folyton nagyobbodnak. Ötlétemkor az asztalra krétával ráfirkálta a nevünket. Írás közben a krétát gyakran megnyalazta. Figyelmeztettem, hogy ne tegye, mert úgy nem jól fog. Abba hagyta a firkálást, de a kréta hegyét még aztán is nyaldosta. Mikor újból rá szóltam, nevetve mondta, hogy szereti az ízt.

Egészen elrévültem e gyanús szimptomáktól.

A kokott

Este tíz óra tájt megérkezett, nagyon nyugodt volt és úgy nyújtott kezét, mintha régi ismerősek lettünk volna. Leültettem, lesegítettem kabátját. És aztán ostromolni kezdtem. De nem is kérte magát csöppet sem és jóformán husz szót sem váltottunk, vetköztetni kezdtem. Egyedül folytatta s kényelmetlen műveletet, amelyet még sohasem sikerült befejeznem. A tükben megszurkálom magamat, a kötőket kibogozhatatlan csomókká kuszálom, ahelyett, hogy kioldanám; összezavarok, késleltetek mindent s végül elvesztem a fejemet.

Az élet legbájosabb pillanatai, amikor kissé félrevonulva, tartozkodón nézzük a vetköző nőket, hogy ne bántuk meg truccszemermüket, amely mindegyikükben megvan, amikor nézzük, hogyan vetköznek nekünk és a suhogó ruhadarabok egymásután, összegömbölyödve hullanak lábukhoz!

És mi van annál szebb, mint azok a mozdulataik, amelyekkel kioldják ezeket az édes ruhadarabokat, melyek üresen és puhán omolnak össze, mintha, meghaltak volna?

Milyen fölséges és megragadó látvány az ing lehullása után a hus, a meztelen karok és a nyak megjelenése és milyen nyugtalanító a test körvonala, amelyet az utolsó fátyol alatt felfedezünk! Oh, be, szép, be szép látvány! A kokott meztelen volt teljesen! úgy bámultam, mint egy drága csecsebecsét. Ibolyaillatot éreztem. Átsimítottam a bőrén. Be jó! Fölfaltam mohó szememmel. A keble szép gömbölyű. Oh, be jó rátenni a kemény bimbókra az ujját, vagy az ajkat! Bőrének érintésétől végigborzong az ember háta. Combjai végsőkig korbácsolták vágyaimat. Friss husába harapdáltam. Combjai közt tűzes kemencét éreztem. Örült vágy fogott el, az érzéki felhevülés fojtogatott... a többi az olvasó is tudja. JÓB M.

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcbród?
— A Madonna crém től?
— Hol vetted?
— Az új belvárosi Madonna gyógyszertárban, szemben a Műhely virágüzlettel.

Amihez kettő kell

— Eredeti kézirat. —

Ősz volt, lombsárgulás ideje. A gyepágyak fölött úgy szállingóztak a falevelek, mint egy madársereg. Érezni lehetett a levegőben a nedves földszagot, a levetkőző föld illatát, mint ahogy a meztelen hus illata megcsapja az embert, mikor bál után az asszony ledobja a ruháját.

A férfi reszketett a szerelmi láztól és a nyugtalanságtól. A nő dalamosan beszélt hozzá, a kezét olykor a férfi karjára téve. Némelykor oly nagyon hajolt feléje, hogy a férfi nyakát csiklandozta pubifrizurája. Vadul átölelte az asszonyt és szenvedélyesen a keblén csókolt.

Az első pillanatban meg sem mozdult, úgy engedte át ennek a féktelen ölelésnek, aztán megremegtek combjai, fejcskáját feléje fordítva egészen és véletlenül, vagy szándékosan, kis ajkai találkoztak a férfiével.

Az egész hangulat édes-bus volt. És csak csókolództak. Az asszony érzékeny hozzászorult az édes és vad izgalmak közepette. Kifeszített keblekkel, ragyogó szemekkel, frissen és erősen. És érzelmük, vágyaik, éhségük egymás ruhátlan tagjai után egyszerre olyan követelően tört elő bennük, hogy szinte összeforrtak egy fa tövében. A férfi letépte a nő ruháját és csókolni kezdte idomait az átlátszó kombinén keresztül. A nő pihegve szorította finom ujjacskáit a férfi hátába. Teste mint egy nagy, fehér folt világított.

A férfi fejvesztetten, sietve, reszkető kezekkel hamar szintén meztelenre vetközött és a nőhöz feszült. Gyönyörűséggel préselődött rája és fogcsikorgva élvezte a puha simogató puhaságát. A nő összevonaglott a gyönyörtől, amikor magán érezte a férfit — és átkarolta.

Jób Márton.

MEGNYILT! MEGNYILT!

Várőri női és férfi fodrászszalonja

Speciális bubi hajvágás.

Ondolálás, manicure fejmosás a legkényesebb igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben

Hygienikus és pontos kiszolgálás!

VERANDA

— Eredeti kézirat. —

I.

A magas-vasut teleköpte füsttel, korommal a szobájukat. Kint laktak, valahol Berlin egyik külvárosában, kis barna, bus szobában, az ötödik emeleten. Nem csináltak semmit. Ebből éltek. Nagy bőr imakönyv volt a zöldre festett régi kerti asztalon, amely a szobájukban állott. Ez az imakönyv volt a szerszám. Ez szerezte meg a lakást, a bőzsiru kóser ételeket, használt ruhákat. A háziur, gömbölyű, sok sörtívó, vörös bajuszu ember, feljárt hozzájuk esténként, akkor énekelniök kellett a nagy bőr imakönyvből, szép sirós, jajgatós imádságokat, ritmikusan hajlongva a dallamra. És szögletes mozdulatokkal verték a mellőket. A két szeplős, csunya bócher gyerek — maguk sem tudták, hogy cseppentek ide Berlinbe — meg a gömbölyű, sok sörtívó, vörös bajuszu ember, a háziur. Nagyon szerette a vörös bajuszu a szép imádságokat. A két szeplős bócher énekelt és ezért adta neki ingyen a szobát, — valamikor a mosókonyhából vágták el egy vékony fallal, még most is gözszerű a falak és márványosak a penésztől — enni adott nekik, szerette őket.

II.

Este volt. A háziur már elment, Samu nekidülve nézett ki az ablakon, Ignác a háta mögött ült, a zöld asztalon, a bőrkötésű imakönyv mellett és beszélt társához.

— Samu, Samu, ma péntek este van. Valahol messze, Máramarosban, szép fehér falu szobában, sárga gyertyák mellett ül az apám, meg az anyám, meg a gyerekek. Jó husleveszt esznek, utána libát, leöntve paradicsom szósszal. Samu, nem sokáig birom én ezt az imádságos mesterséget.

Kint, a világosan kékes berlini éjszakában, a belváros felől rózsaszínű lángok szálltak, a vasut harangja, mint mesebeli szánkó elé fogott lovak csengője, bemuzsikált a szobába.

Samu kitárta két karját, a szeplői, mintha megnőttek, nekipirosodtak volna, szűz völgyényként, sóhajtván és bánatosan beszélt:

— Valahol Máramarosban! Igen, Ignác, már nekem is elég volt. Menni, menni akarok haza, dolgozni, verekedni, megalázkodni, pénzért, életért. Ignác, meglátod, én innen megszököm!

III.

És egy meleg tavaszi este, vörös kockás, kék abroszba kötve a holmijukat, csak eltűntek a kis szobából. A gömbölyű, sok sörtívó, vörös bajuszu házigazda nagyon megsiratta őket.

Mentek egyenesen Máramaros felé. Csak a határnál váltak el:

— Isten veled, Ignác.

— Isten veled, Samu.

Észre se vették, hogy hirtelenül középük ugrott egy görbe ut, néztek, néztek egymás után, mikor már egyik sem látta a másikat.

Aztán Ignác hazament Máramarosba, Samu Pestre került.

IV.

Mint régi óra, rőzsdás láncsal, bádög fityegővel, lassan fordult az idő. Sok idő, nagy idő, nem látták egymást, nem halottak egymásról.

Ignác mellől kivénültek a szülei, meghaltak; testvérei, mint ő valamikor, nekivágtak a világnak, meg-nősült és a kis grájzlerájban, kocsi-kenőcs, szagos szappan, ostor-nyelek között összeszáradt. Szegény, köhögős kis zsidóka lett belőle. A bolból alig csurrant, csöppent valami — egy keresztény botos is volt a faluban. Szegényesen, sokat nyomorogva, csak éldégéltek.

De Samunak sikerült. Hamar megszabta szerencséje egyenruháját. Vagyont szerzett, gyárakat alapított, báró lett, keresztény, aztán valami érdemrenddel a mellén, sok millióval nyugalomba vonult egyemeletes villába, a Fásor környékén.

Ekkor hallott először Ignác imádkozó társáról. Egy utazó mesélte, hogy püspökök járnak hozzá vacsorára.

És Ignác elhatározta, hogy meglátogatja Samut, felutazik Pestre.

V.

Nagy vörös autóval várta Samu, Ignácot a vasutnál. A szegény kis

grájzleros félt csókot nyomni Samuné gyűrűktől nehéz kezére. Nem is birta ki két napnál tovább a villa kényelmét, gazdagságát. Mikor visszafeje vitte a nagy vörös autót a vasúthoz, szinte sirva kérdezte Samut:

— És mit csinálsz te egész nap?

— Mit? — felelte a gazda — hát reggel kilovagolok, aztán villásreggelizem a Gerbeaudnál, otthon ebédelek, aztán elmegyek a klubba, estefelé meg otthon kifekszem a verendára.

VI.

Hazaérkezett a kocsi-kenőcsök, szagos szappanok, ostor-nyelek közé Ignác. A felesége nagy kíváncsian fogadta:

— Na, hogy megy Samunak? Tényleg olyan gazdag?

— Egye meg a fene — volt a válasza.

— És a felesége, a Záli? — kérdezte az asszony.

— Mit Záli, — felelt nekikese-rédve Ignác — az már nem is Záli, Verandának hívják...

Kláriss.

F i l m

— Irta: Főthly Ernő. —

Kint áltam az uccán. Az ablakához léptem és benéztem.

Ott a szobában vetkőzött az asszony. Feldult arcom odatapadt a hús tüvegaphoz és áhítatos csendben néztem, mint hullik le ruhája, hogy tűnik elő karja, rózsaszínű keble, válla... haja szétfolyó, delejes zuhatagként ömlött meztelen vállára s aztán az inge — jaj — az inge is lecsuszott. De lassan, mintha nem akarná feltartani a pompásságot. És akkor... akkor állott előttem egyszer csak a Nő, a füledt estéken sirva sóvárgott, ruhátlan asszony.

Kidülledt szemeim ették, habzsol-ták, ziháló sóhajok szálltak és odaakarták hozni elérhetetlenségét ökölbe szorult kezek feszengetek, ő kiti-nő volt ez a szent fiataltság hangtalan himnusza, mely hódolón turta porba fejét messziről is az örök varázs előtt.

Kezét nyaka köré fonta, dereka jóleső nyújtózásban hajlott meg, fejét hátrafejtette, az ajka nevetett, egyszerre csak két bronzkar kapta át és eltűnt, mint elszakadt filmmel a kép

KÖRBE-KÖRBE

— SCHNITZLER ARTHUR PÁRBESZÉDEIBŐL —
(Eredeti fordítás.)

A katona és az uccalány.

(Késő este. Bécsben. Az Augarten-hidon. A katona füttyörészve jó, hazafelé igyekszik.)

Az ucca lánya: Gyere velem, drágám.

A katona megfordul, de újra elindul.

Az ucca lánya: Nem gyössz?

A katona: Ja, én vagyok a drágám?

Az ucca lánya: Persze, hát ki? Ugyan má', gyere. Itt lakom a közelben.

A katona: Nem érek rá. Megyek a kaszárnyába!

Az ucca lánya: A kaszárnya ráér. Jobb nálam.

A katona (közelebb megy hozzá): A' lehet.

Az ucca lánya: Csitt, te! Mindjárt itt az rendőr.

A katona: Fütty!! Rendőr! Nekem is itt az oldalfegyverem.

Az ucca lánya: Gyere már, na.

A katona: Hagyj békén. Pénzem sincs.

Az ucca lánya: Pénz nem köll.

A katona megáll. (Egy lámpa alatt vannak): Neked nem köll pénz? Hát akkor mifélés vagy?

Az ucca lánya: Fizet a civil. Katonának ingyen.

A katona: Né te, te talán meg az vagy, akiről a Hubert beszélt.

Az ucca lánya: Nem ismerlek semmiféle Hubert.

A katona: Na, te mégis csak a leszel. Az, aki a Hajó-uccai kávéházból ment veled haza.

Az ucca lánya: Ugyan, ugy, abból a kávéházból már nem egygel mentem én haza.

A katona: Nohát gyerünk, gyerünk!

Az ucca lánya: No, most meg már ugy sietsz?

A katona: Na, hát mire várunk? Tizre a kaszárnyába köll lenni.

Az ucca lánya: Hánybeli vagy?

A katona: Mi közöd belé? Messze lakol?

Az ucca lánya: Gyalog tiz perc.

A katona: Az nekem messzi. Adj egy pusztit.

Az ucca lánya (megcsókolja): Ez ugyanis legjobban esik nekem, ha valakit szeretek!

A katona: Nekem nem. Eh! Nem megyek veled, az nekem messzi.

Az ucca lánya: Tudod mit, gyere el holnap délután.

A katona: Jó. Mondd meg a lakásodat.

Az ucca lánya: A végén mégse jössz el.

A katona: Ha egyszer mondom!

Az ucca lánya: Te, tudod mit, ha este messzi esik neked, ha nem tudsz eljönni hozzám, hát itt... itt... (A Dunapart felé mutat.)

A katona: Mit? Mit?

Az ucca lánya: Ittend szép csendes hely van... most egy lélek se jár erre.

A katona: Eh, az nem az igazi.

Az ucca lánya: Nekem mindennütt jól esik. Na, maradj most velem. Ki tudja, élünk-e holnap?

A katona: No'hát gyere — de gyorsan!

Az ucca lánya: Vigyázz, itt nagyon sötét van. Ha megcsuszol, belefeküdsz a Dunába.

A katona: Az vóna a legjobb.

Az ucca lánya: Csitt, várj csak egy kicsit. Mindjárt egy padhoz érünk.

A katona: No, te itt jól kiismered magad.

Az ucca lánya: Ilyen szerető kéne nekem, mint amilyen te vagy.

A katona: Én nagyon is sokszor tűzbe hoznállak.

Az ucca lánya: Majd leszoktatnálak róla.

A katona: Ha...

Az ucca lánya: Ne kiabálj! Néha mégis csak erre téved valami rendőr. Hinné az ember, hogy itt vagyunk Bécs város kellő közepén?

A katona: Ide gyere, erre ni.

Az ucca lánya: Mi jutt eszedbe, ha itt megcsuszunk, beleveszeke-dünk a vízbe.

A katona (megragadja): Ah, te —

Az ucca lánya: Csak fogódkodj jól meg.

A katona: Ne féltés te engem...

— — — — —

Az ucca lánya: A padon mégis csak jobb lett volna.

A katona: Itt vagy ott, egyre megy... Na, kászolódjál.

Az ucca lánya: Mit szaladsz ugy?

A katona: Muszáj mennem a kaszárnyába. már ugyis elkéstem.

Az ucca lánya: Te, mondd már, hogy hinak?

A katona: Ejnye, de nagyon kíváncsi vagy, téged hogy hinak?

Az ucca lánya: Az én nevem Leokádia.

A katona: Ajnye, ilyen nevet sem hallottam még világeletemben!

Az ucca lánya: Te!

A katona: Na, mit akarsz?

Az ucca lánya: Te, adj legalább egy hatost spergeldre!

A katona: Eh, azt hiszed, hogy én pali vagyok... Leokádia... Szervusz!

Az ucca lánya: Csirkefogó! (A katona eltűnik.)

Lány a hattyuval.

Vérvörös márványszegély szoritotta össze a halastót, melynek közepén méla szökőkút csobogott. Alatta egy meztelen lánytest simult egy fehér hattyuhoz és bána-tosan mosolygott, mint ama asszonyok, kiknek nincsen udvarlójuk. És ekkor a lány nagyon is érezte, hogy ő nő, nagyon érezte, mint még eddig soha. Sohse gondolta volna, hogy vágyott csókok így gyötörnek, csókok, amiket soha sem csókoltunk valójában, csak úgy... álomban... néha...

A nap szivárványszínben szökött a vizen és a lány csak állt és nézett a messzibe, fehérén, mint egy krétarajz. Halk sóhaj reszketve táncolt át az örvényeken. Átsimított rózsás kezével a hattyun, mely nászi vágyban szegte fel fejét és csőrével odakapott a lány combjaihoz. És a meztelen lány fenségesen, diadalmasan tette szét fehér karjait. Háttérben az öreg toronyok csókdosva hajlottak feléje, mint vén gavallérok; csuf kémény-cilindereik körül fekete füstflórok lengtek. Az egész oly értékes volt, mint egy ritka álom...

A lány lehajolt a hattyuhoz és tollazatába rejtette égő arcát. Ugy beletemetkezett a szárnyak közzé, hogy rózsás fülei se látszóttak ki. És a szíve dobogott, kegyetlenül, barbáran...

Brandstädter Károly.

Dinorah

Irta Főthy Ernő — Eredeti kézirat

Dinorah táncolt.

Fölcsendültek a hangok a mélyből eszeveszett riogással, mely végigbizsergetti az ember hátát és viháncolva keringtek, mint egy fátol, egy óriási százredős fátol, ami meztelen, rózsaszínű, vonagló testét ölegette, majd feltárta a kidüledt szemek és a remegő orrcimpák előtt. A vörös belésű páholyokban feszülten ültek az urak és rakoncátlanul, részegen falták Dinorah meztelenségét.

Csend lett. Valami ébredő, buja szépasszonyosóhaj ereszkedett fel a tömeg szorult kebléből; a zenekarból pedig a csellók könyörgő, perverz bugása hömpölygött elő, azután belevegyült az erotika szokatott sikolyába, mely halványra színezte a nézők arcát. Néhány hosszupillás szemben értékes gyöngyszemek ragyogtak, amik sokszínűvé törték a színpadról áradó esti fényt.

A félmeztelen Dinorah előlépett. Szétvetette karját, a fátol mögéje lebbent s úgy látszott, mintha hatalmas szárnyra növekedne, mely felkapja és elviszi csodálatos, meztelen birodalmakba. Ott állott teljes, fedetlen, pompázatos szépségében; szemét önfeledten hunyta le és arcának biborbáronya elhomályosította a habzsoló, mohó szemeket, amelyek megrohanták, akárcsak valami sötét, ragadozó madarak vijjogó csapata és képtelen epedéseket sugároztak feléje, mik csiklandoztak és égtek, mint százezer finom tű.

Keserű futamok gyöngyöztek elő és Dinorah inogni kezdett. Fátyla mintegy felfogta még fenséges küzdelmében. Borzalmas fortissimó harsogott, Dinorah megbabonázottan nézett. Suhintás, panaszos felcsuklás, egy-két vonás mély huron: Dinorah elomlik, mint egy letört, fehér virág az aranycsillagú földre és legördül a függöny.

Gáthy komolyan hajolt előre páholyából az extázisban tapsoló, ordító, handabandázó tömeg fölé s mikor Dinorah megjelent a lámbák előtt, szeméhez emelte látcsövét.

— Vége — mormogta csendesen és felemelkedett.

Az ügyelő mélyen meghajolt,

amikor szikár, fantomszerű alakja elsuhant mellette. Egy ácsorgó kellékes meg szolgáltkészen nyitotta ki előtte az egyszerű ajtót. Meglepett, gyenge sikoly hallatszott, mely édes kacagásba olvadt és Gáthy mögött bezárult az ajtó.

Gáthy Ernő leült melléje és könnyű, selyembebujt alakját reszketően övezte fehér kezével.

— Dinorah — szólalt meg mély hangon, hozzája simultan — Dinorah, ha úgy akarod, holnaptól a tied vagyok és te az enyém. Elválaszthatatlanul. Nézd Dinorah, neked sincs senkid és nekem sincs senkim. Akik pedig vannak, idegenebbek nekem, mint az új klubszolga, ki tegnap délután fordítva adta rám a kabátot. Jöttél. Hívó, óhajto szavamra jöttél ide és én meg köszöntően hajtom fejemet nemes öledbe. De én azt akarom, hogy ennek ne legyen vége, ha multak a pákosztos órák; én azt akarom, hogy itt maradj mellettem és én melletted mindig. Nézd Dinorah! Látod?... Nápolyban aransugarakat kacag a Nap és Capri szigetén rózsailat közt fuldokolnak a csókok... Ez is a tied! Elmenjünk tán oda?

— Nem — felelte gyengén. — Ne menjünk. Már annyi helyen vándoroltam. Maradjunk itten.

— Mondtad: maradjunk? Jó. Maradjunk itten csak önmagunknak. Bujjunk el. Legyünk egyedül és mindené: az életé.

— Igen.

— Oh, Dinorah! Kérni akarok tőled egyet. Nem is tudom, hogy kezdjem; nem tudom, hogy mondjam, pedig úgy készültem ma rá, mint egy iskolás gyerek. Dinorah, csak azt az egyet kívánom tőled mindenért, hogy soha de soha ne táncolj! Ne imbolyogj, mint őrlőítő valóság ezer szemek ittasult vágydalan: ne ránts többé magadhoz zokogva gyengült, forró fejeket, amint egyszer egy este az enyémet. Ne neved, ne szeress, ne halj meg többé előttük profán komédiában... Dinorah, ne táncolj! Soha! Még nekem se, ki egyedül volnék a bámuló néző. Mert én tudom, én érzem, ha még egyszer dobban a lábad, idegen varázsban vonaglik meg drága tested, legyen bár titokban, zárt ajtó mögött, én meghallom és akkor elmegyek... elmegyek messzire és sohasem fogod látni Gáthy Ernőt. Igérd meg Dinorah, hogy... hogy...

Az asszony kacagott:

— Csak ez az egész? Hisz ez semmi!

— Fejét két varázsló kezébe vette és acélkék szemébe nézett.

— Soha, soha többé! Kis, álmódó költőm, kis bolondom.

— Dinorah!

Feje gügyögve huzódott végig a kimondhatatlan vállakon, mint egy hizelgő gyermek, akit megéző piroslásokkal hintette be tá-molygó útját, egész a körömfeketével környezett nyakig, fel a fülig és ott... ott hangok törtek elő belőle, szavak, talán megrázó, minden elfelejtető, lázas mondatok... Ki tudja? Nem érti azt senki sem, csak az, akihez szólnak, akihez hozzácsusznak alázattal, kérnek és kérdeznek. Két karja nyaka köré fonódott s lassan magához vont.

— Igen, — suttogta elhalóan, mintegy feleletül — már most... most is...

Lehuzta testéről a csillámló selymet és szétletette lábait.

Este volt. Nem égett a lámpa és nem tolakodott be sehonnan idegen, riasztó fény; este volt. És az áldott pirtakaró félhomály egybeforrasztotta a két izzó, reszkető testet.

És akkor úgy találta, hogy most minden nagyon jó.

FÉRJEK

Visszataszító látvány, amikor családosa apák — elfeledve feleséget, gyermeket — ölelgetik, csókolgatják a festett arcú lányokat, habzsolják a vásárolt szerelmet. Van sok, akinek a felesége csupa üdeség, csupa báj és mégis trágár rimákkal, kendőzött arcú, pénzéhes kéjnőkkel vagy a legjobb esetben — cselédányokkal szeretkezik.

Megkérdeztem, miért teszik ezt. Az egyik vállvonogatva mondta:

— Az ember az ananászt is megunja, ha éveken át csak azt eszik. Különben is ezt hiába magyarázom neked, ha megnősülsz, te is megérted.

— És ha feleséged is így gondolkozna? — kérdeztem ártatlanul.

— Ugyan kérlek, — mondotta sértődötten — nem szeretem az izléstelenségeket.

Azzal neheztelve otthagyt.

Csöppike.

SZENT ASSZONYOK

REGÉNY — IRTA: GYÖRÝ ENDRE

(2)

Minden utánnomás tilos!

— Nem... azt nem mondom meg... tudjátok az olyan... de leirom. Holnap leirom, azután odaadom.

— De biztosan!
— Egészen biztosan.
— Becsületszavadra?
— Becsületszavamra!
— Esküdj!
— Bizony Isten! Ha mondom, elhiheted.

Magda megnyugodott. Ismét hallgattak. Azután megint Lili beszélt. Halkan, forrón, szenvedélyesen.

— Gyerekek... eszembe jut, ahogy csókolt, ahogy simogatott... végig a testemen... ahogy megfogta és összeszorította a mellét...

Magda a paplan alatt görcsösen belemarkolt duzzadt emlőjébe és összeszorította erősen, teli marokkal...

Elza remegett a vágytól és borzongott.

— Lili én úgy fádom, melléd megyek.

— Gyere.

És Elza, a félénk, a szent Elza, didergő, szerelmes lázban bujt barátnője lobogó, forró, parázna teste mellé.

— Ugy tüzelsz, Lili.

— Te meg borzongsz.

— Simogass meg...

Egymáshoz bujtak. Magda is átosont hozzájuk. Csókolóztak. Magda lihegett.

— Te, olyan erős a melled.

Lili odavonta magához a gyöngé szőkét. Erős teste vadul feszült bele a másik gyöngé husába. Izgatottan, remegve sugta a másik fülebe:

— Tüردد föl az inged...

Künn kettőt ütött a toronyóra. A hold rásütött az ódon zárdáépültre. Csupaszán, egyszerűen, halványan világítottak az éjszakába a falak. A kiemelkedő torony pedig, mint egy néma őrszem magaslott az égnek a tető fölött. Mint egy kemény, komor őrtálló katona, aki álmat őriz. Álmat. Tiszta, szép, szűz álmat. Az őrszem ott állt némán,

mereven, nekiemelkedve az éjszakának, mint mindig.

De ma: rosszul vigyázott.

III. FEJEZET

Elza és Magda tanácstalanul néztek egymásra. Meg voltak döbbenve és talán megcsapta őket egy pillanatra a józanság. Szívükbe markolt a tisztaság. Valami kínos lelkiismeretfurdalás-féle pedig úgy üzte hajtotta a lelküket a jó, a megtérés felé. És mind erősebben és élénkebben kezdett eléjük rajzolódni az igazság: talán mégsem abból áll a nő, a lány élete, hogy férfi és szeretni...

Lelkük viharzott. Éppen ezért nem is beszélgettek. Nem tudtak beszélgetni. Szótlán némasággal álltak a folyosón és vártak. Várták, mikor nyílik a főtisztelendő anya szobája.

Hallgattak.

Odakünn már nyárba fordult az idő és a kertből, a virágillatos kertből fölvert a madárcsicsergés:

Milyen szép az élet... a tiszta, szűz, verőfényes élet...

Elza szívében visszhangra talált a józan Tisztaság. Magdában ellenben felülkerekedett a démon. Dacosan dobbantott a lábával.

— Hisz tulajdonképpen nem is csinált semmit!

Elza fölvetette a fejét. Megütözve, megbotráncozva nézett barátnőjére. Magda észre sem vette a tekintetet. Hevesen folytatta:

— Mert mindenki úgy rendezi be az életét, ahogy akarja. Mindenkinek megvan a maga életfelfogása, a maga életelve, a maga szórakozása... és talán van szabad akarata... mi?

Elza nem szólt semmit. Nem azért, mintha igazat adotti volna barátnőjének, de mert fáradt volt ellenkezni, vitatkozni. Csak később vetett oda pár szót:

— De mégis, zárdában...

— Jó, — felelt hevesen Magda

— én sem mondom, hogy nem vétkezett. Bűnös. Igen. Meg kell büntetni. De nem kivégezni, ki-

csapni most a vizsga előtt... Ez igazságtalanság.

— Talán mégis megérdemelte.

— Jó. De mindenesetre kegyetlenség. Tudod? Kegyetlenség.

Megint elakadt egy időre beszédük fonala. Hallgattak.

Amíg csak nyílt az ajtó és Lili lépett ki, szerényen, alázatosan, lesütött fejjel. De amikor becsukta maga mögött az ajtót, fölvetette a fejét, mosolyogva, pajkosan, vidáman, mint mindig.

Magda eléje szaladt:

— Igaz? Kicsaptak?

Lili egykedvű vállvonással felelt:

— Ki... Unom már az egész históriát.

Elza is melléje lépett:

— Miről van szó tulajdonképpen?

— Pletyka. Pletyka az egész. Valamelyik ostoba szent szomszédnénikének szegyet ütött a fejébe, mit keresek én minden vasárnap Aladárnál. Biztosan irigyelte a vén álszent.

— Na és?

— Kisült, hogy Aladár nem az unokatesivérem.

Elza, a szegény jószívű Elza elszörnyedt:

— Rettenetes... Nem szégyeltesd magad?

Lili gondolkozott egy percig.

— Szégyelni? Miért? Ha nem szégyeltem megtenni, szégyeltem volna, hogy megtudták. Nem, ezek Ti vagytok, akik azt szégyelik, ha rajtakapják őket a rosszon és nem azt, hogy teszik a rosszat. De én? Ismertek.

Magda részvételtjesen nézett társnőjére.

— És most?

— Mihelyt megtudták az esetet, értesítették Béla bácsit. Már ma délután érkezik. És este megyünk haza. Pestre.

Magda irigykedve sóhajtott föl:

— Te méssz és ránk még két hónapi robot, kéthónapos hosszú fogság vár a vizsgáig...

Elza hallgatott. Lehajtotta a fejét. Valami olyan idegenszerűt, valami olyan félőt érzett e két lány mellett. Talán mert ő szegény volt és nem volt szabad könnyen vennie az életet, a jövőt? Vagy azoknak romlottsága, könnyűvérűsége még nem tudta annyira megejtetni, hogy ne lássa: mennyire bűnös, mennyire elítélendő a felfogásuk?

Lili megragadta a kezeit és a magáéban tartotta hosszasan, melegen. Szemeibe könny ugrott.

— Lányok, válnunk kell. Lehet, rossznak tartok, lehet, hogy tényleg jobbak is vagytok... de szeretni, ugyanúgy szeretlek benneteket, mint Ti engem. Igérjétek meg, ha valaha még találkozunk az életben, éppen ilyen jó, őszinte barátnők leszünk...

Elzában fölengedett a hidegség. Fölolvastották a meleg őszinte szavak. És hiába, valahogy ugy legbelül mégis csak nagyon, nagyon szerette Lilit. Igazi barátnő volt.

Lili megölelte őket.

— Szervusztok lányok!

Összecsókolóztak.

A folyósó sarkán fehérkötényes lány fordult be. Ijedten rebbentek szét.

— A Németh Olga!

Németh Olga különös lány volt. Kreol, fiús arccal, de olyan szelid ábrándos tekintettel, ami az első percben meghódította a máteréket. Apja szegény vasutas volt, őt is mint ingyenest tartották. Ő pedig igyekezett meghálálni ezt a jóindulatot. Ő volt a felvigyázó, az előimádkozó, a könyvtár kezelője, no meg a besugó is. Amellett nagyon komoly, csendes lány és hír szerint apácának készül.

Ezért rebbentek úgy szét a lányok.

Németh Olga pedig mintha semmit sem vett volna észre, komoly, csendes, apácás léptekkel jött feléjük és a világért sem emelte volna föl a tekintetét.

Lili megállt előtte.

— Talán már hallottad, Olga, én ma utazom. Kicsaptak. Szervusz! — És feléje nyújtotta a kezét.

Olga fagyosan mérte végig:

— Szervusz!... — de a kezét nem fogadta el.

Lili amilyen jó lány, olyan hirtelenharagu volt. Most is egy pillanat alatt elöntötte a düh, megragadta vadul társnője csuklóját:

— Miért nem akarsz velem kezét fogni... Te... Te...

Olga kiszabadította magát és hátrált néhány lépést; merészen a szeme közé nézett:

— Mert Te egy rossz lány vagy!

Lili megvonaglott. Rá akart rohanni, de Magda beléje csimpaszkodott és visszahúzta. Olga gyorsan elsielt.

— Hagyjad, nem érdemes vele törődni...

Elza csendesen füzte hozzá a Magda szavaihoz:

— Meg aztán igaza is van...

A másik kettő megütközve nézett rá.

Elza szeliden, nyugodtan, zavartalanul folytatta:

— ...az ő felfogása szerint. Ő más lélek, más szív, más világnézet, más életfelfogás... mint Ti!

— Mint Ti? És Te talán nem?

Elza szomorúan hajtotta le a fejét.

— Én? Én nem vagyok tisztában magammal.

Lili pajkosan, jókedvűen karolt bele elszontyolodott barátnőjébe.

— Ne busulj kis Elza! Soh'se busulj! Megjön még neked is az eszed!

Magda nevetett. Elzának is mintha fölengedett volna a szíve.

És megegyeszer elbucsuztak.

Az ebédlőben ma üres maradt a hely. És a jámbor Amália soror nem tudta elképzelni, mi lelte ma a lányokat. Miért izegnek-mozognak annyit, miért sugdolóznak, forgolódnak. És el is határozta nyomban, hogy amint fölvonulnak a tanulószobába, jelenteni fogja az esetet a tisztelendő főnöknőnek. És ebben annyira megnyugodott, hogy már nem is látott több rendetlenséget. A déli imát úgy mondták el, mint máskor, a teremben épp oly csend volt, mint máskor, de amikor egy pillanatra kinézett a konyhára, mint egy fölzaklatott hangyaboly úgy zsi-bongott föl a kíváncsi leányhad és egy pillanat alatt körüliárt az asztalok között a hátborzongató, idegcsiklandozó hír: az Eszményi Lilit kicsapták... viszonya volt egy fiuval.

És a hír fölkaparta a lelkeket, remegésbe ejtette a sok ártatlan testet, misztikus buja legendaként vele aludt el a sok kis-nagy lány, akik közül pedig de sokan, még nem is tudták mi az a „viszony”.

Mikor pedig délután kitarult az ódon kapu, hogy kigördüljön rajta egy autó, vöröshaju lánnyal és idősebb, elegáns ural — a sok leány gondolata mind utána szállt, mind őt kísérte.

Sokan megbotránkoztak, sokan sajnálták, egyesek megvetették, mások megbocsátottak neki és nagyon sokan: irigyelték.

Ő mindezt nem érezte, nem tudta. Az autó tovasiklott a széles országutnak. Rámosolvagolt káceron Béla bácsira és odasimult hozzá, mint egy hizelgő kis macska.

— Ugye nem haragszik?

Lehuntya szemeit, hogy azok előtt megjelenjen minden álma és vágya, az élet, a szerelem, a mámor: Pest, a zajongó, a forrongó, a muzsikás, a csókos Pest.

IV. FEJEZET

Hideg, ködös novemberi nap volt és Elza talán már el is felejtette volt barátnőit. A zárdában leérettségizett és amellet hazaérkezve, szerencséje is volt. A „Polgári Bank” keresett női segéd-erőt a könyveléshez és így Elzát rögtön akceptálták. Nagyon jó dolga volt és mint ügyes, szorgalmas munkaerő, gyorsan haladt előre.

Sőt már megfordult a fejében a férjhezmenés gondolata is. Nem ő erőltette a dolgot, magától jött. Közvetlen főnöke, egy Vági Elemér nevű huszonnyolc éves fiatal-ember udvarolt vehemensen a csinos lánynak és miként már hangsúlyozta is bizalmas kettesben: komoly szándékkal.

Elza özvegy édesanyja szívesen látta a jömegjelenésű fiatalembert. Elza maga sem idegenkedett tőle, bár nagyon érzékinek, követelőzőnek találta Elemért. És valahogy égette minden kapott csók. Valami szerencsétlenséget sejtett, talán saját magát féltette.

Az első csókon, bizalmas, hosszas simulásokon már régen tul-estek és Elza érezte, tartóztatnia kell magát, ha nem akarja Elemért elveszíteni. De hiába határozta el mindennap, ma hideg, megközelíthetetlen leszek, mikor egyedül maradtak a kerti lugasban és Elemér magához vonta, lágyan, gyöngéden, szerelmesen, minden akarata elgyöngült és várta, élvezte a csókot, a szerelmet, a hevülést, a férfit...

Azután meg kétségbeesetten szakította ki magát az ölelő karokból, hogy befusson szobájába és keservesen sirjon tehetetlenségében.

Ma különösen zilált lelkiállapotban bolyongott a kis városka göröngyös aszfaltján.

A kertben már lehullt a száraz levél, beálltak a hideg idők. Átlátszó volt a szerelmes lugas, hideg és árva. Benn pedig a szobában, ott volt a jó édesanya.

És mikor Elemér esténként hazakísérte a lányt, egyre unszolta:

— Mondja, mikor tölthetünk el egyszer megint egy délutánt? Vá-

gyom magára Elza. És égek, Elza, drága Elzácskám, jöjjön egyszer a lakásomra...

Elzában fájdalom vonaglott végig az ajánlaton. Elemér észrevett valamit, mert magyarázólag folytatta:

— Hát mi van abban? Egy pár perc, egy csók, egy ölelés... Hát a lugasban talán nem ugyanazt csináltuk? Olyan nagy dolog az? Hisz maholnap a jegyesem lesz!

— Eppen azért lehetne türelmesebb, Elemér!

— Lári fári. Itt szerelemről van szó — Elza — és vágyról. És az szent, az drága. Nem kell néznünk frázisokra és formákra. Utóvégre maga egy modern lány... nézze, holnap délután várom. Tudja, ott a kapu alatt az első ajtó. Ugye eljön?

Elza félig sirva védekezett:

— Nem tehetem Elemér, nem tehetem.

— Maga azt mondja, nem „teheti”. Ugyan miért nem teheti? Hát nem szeret, hát nem vágyik-e maga is rám?

— Igen Elemér, szeretem... de félek... én nem tudom...

A fiu közelebb huzódott a lányhoz.

— Ezt nem mondta komolyan... Én várom... Várom. És holnap egész nap arra gondoljon, hogy egy férfi remeg magáért, egy férfi vágyik magára, egy férfi várja magát... melegség, gyöngéd, szerelmes csók... és eljön Elza... el kell jönnie...

A fiu feleletet sem várt. Kezet csókolt forrón, melegen. Elza gyöngye kezei megremegtek az erős, csábító férfikezekben és lassan, fejét lecsüggesztve ment be... és sirt, sokáig sirt...

Most pedig céltalanul, önmagát, a lelkét, a nyugalmát, az erejét, az akaratát keresve járja az utcákat. Ugy vonja, csábítja a férfi. De nem, nem tud határozni. Az óra már öt felé jár, már tizszer is elsétált a kapu, a csábító kapu előtt és nem, nem... tanácstalanul maradt, habozott.

Amikor már-már engedett félel-

me, ijeszítően állt eléje a nagy felkiáltójel: a nem illik, a nem szabad, a mi lesz, ha pedig tultette magát ezen és cinikus vállvonással számolt le a társadalommal és minden előítéletével, megragadta a másik, a félsz, a fiuval való egyedüllétől való felelem, hisz teljesen ki lesz neki szolgálta, azt teheti vele amit akar.

A ködös novemberi hidegbe éles szél csapott és lassan, szomorúan, lucskosan kezdett szitálni

rozta magát, behuzódott egy kapualjba. Az a kapu volt. Megállt. Lerázta magáról a gyenge, vizes havat, zsebkendőjével megnyomkodta kipirult, nedves arcocskáját, gyorsan dobogott átázott lábaival.

Azután várt. Odakünn zugott a szélvihar. Körülnézett. A kapu alatt mindjárt ajtó volt. Rajta névjegy: Vági Elemér. Megremegett és csak nézte, nézte a névjegyet. Itt lakik hát ő. Csak egy ajtó választja el tőle. Tőle. Egy forró, szerelmes férfitől. Hogy is mondta?

„Gondoljon arra, hogy egy férfi remeg magáért, egy férfi vágyik magára, egy férfi várja magát...” Itt az ajtó mögött. Csak egy ajtó választja el tőle. Hiszen szereti... És benn várja ő is szerelemmel, meleggel. Igen meleggel... Tekintete kitévedt az őszbe.

A havas eső mind sűrűbb és sűrűbb lett, a csupasz aszfalton vizes sárrá olvadt a korai szüzhő. És a szél nagy, dühös rohamokban vágta be a havat a kapu alá.

Elza határozott, elszánta magát. Keze tétován ragadta meg a kilincset. Az engedett. A küszöbön még habozott egy kevéssé, aztán halkán, szégyenkezve kopogtatott a belső ajtón.

Belülről gyors léptek nesze hallatszott ki és az ajtó kitérült. A küszöbön ott állt a férfi.

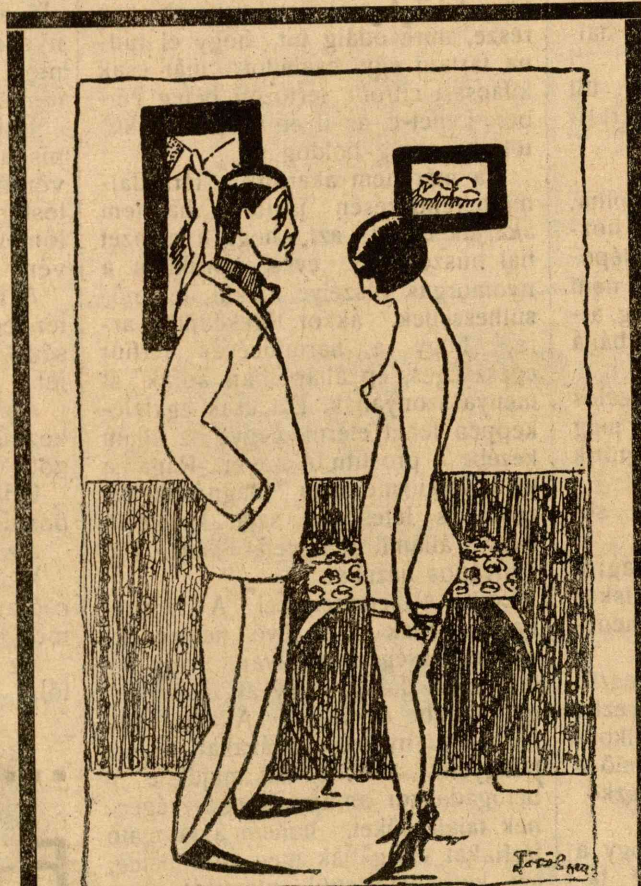
— Elza... drága Elza... Hát eljött? Jöjjön... úgy vártam...

Gyöngéden bevonta a lányt, lesegítette róla az ázott kabátot, megdörzsölte gyöngéden meggémberedett kezecskéit és leültette a pamlagra.

— Elza, drága Elza, ha tudta volna, hogy vártam. Azért jött. Mert el kellett jönnie. Olyan nagyon vártam, hogy el kellett jönnie.

A lány csak hallgatott, de aztán fölengedett szorongása, féltelme, habozása. És megjött az ereje, a szava is. Tudta, hogy hazudik, mégis fájának természetes ösztönszerűségével tiltakozott:

(Folytatjuk.)

Álom és valóság

— Azt álmodtam édesem, hogy új kalapot kaptam.
— Majd ha megint álmodsz, ne felejtőd föltenni.

az eső, különös, zimankós, havas eső. Az első hó. Sáros hó. Fekete hó. Szennyes hó.

Az emberek szaladóira vették a járást, futólépésben siettek végig az uccán, igyekezett mindenki biztos, meleg fedél alá. Elza is meggyorsította lépteit, pedig nem is tudta, hova siet voltaképpen?

A havaseső mind jobban és jobban paskolta az aszfaltot, a szél pedig szembe vágta a vizes, csatakos pihéket. Elza tanácstalanul nézett körül. Hirtelen elhatá-

Haldokló lelkiismeret

Szunnyadó, leigázó vágya a nő után, rettenetes erővel rohanta meg Klopstock Péter elernyedi önuralmát.

Birni a nőt mindenáron! Ez lett a jelszó.

Vad mohósággal vetette rá magát minden kínálkozó alkalomra.

Ledőltek lelkében az erkölcs tilalomfái, s maguk alá temették haldokló lelkiismeretét.

Agyában örökös bachanáliát ült a buja, perverz képzelet, s kéjért lihegve kutatott áldozat után.

Hajrá!

Mintha a nők megértették volna, hogy perverz vággyal közeledett hozzájuk, idegenkedtek tőle. A fellépése félenkké, alamuszivá vált, nem mert a szemükbe nézni, mindig attól tartott, hogy tekintete kikiabálja titkát.

Mig tekintete öntudatos, acélos volt, könnyűszerrel hódította meg szíveiket, most alighogy megtürik maguk mellett.

Ez módfelett bosszantotta, sőt dühbe hozta.

A mai lapokban kégyilkosságról olvasott. Az áldozat egy kis iskolásleány volt. A gyilkos elmene-kült.

Borzongva olvasta a vérfagyasztó részleteket. Az ujság megjegyezte, hogy egy idő óta az efféle gyilkosság mind gyakrabban fordul elő s legfőbb ideje volna erélyes eszközökkel kutatni a tettesek után.

Iszonyodva gondolta el, hogy a perverzítés micsoda örültséggé fajulhat, s akaratlanul is megkérdezte önmagától, hogy képes volna e ily borzalmasságokra.

És sirva vallotta be, hogy igen!

Csőppike

.....
**Legelegánsabb és leg-
 tartósabb**

**női és férfi cipők
 készülnek**

Schwasta cipésműhelyében.

TIMISOARA III. Dózsa utca 6.

Gyors munka! Pontos kiszolgálás

Szerkesztői üzenetek

Kéziratokat a szerkesztőség nem ad vissza és névtelen levelekre nem válaszol.

Lybia, Igló. A helytelen társadalmi berendezés s ezzel kapcsolatban a nehéz megélhetési viszonyok lehetetlenné teszik, hogy egy, a középosztályhoz tartozó fiatalember harmincéves kora előtt családot alapíthasson. De mit csináljon harmincéves koráig? Élete s ereje tetejét nem a nyilvános házak emésztik-e fel? A mai fiatal emberek nagy része, mire odáig jut, hogy el tudna tartani egy családot, már csak kifacsart citrom, fertőzött beteg ember. Lehet-e az ilyen állapotban kötött házasság boldog?

Ha már nem akarunk a társadalmi berendezésen javítani, ha nem akarjuk elérni azt, hogy a nemzet fiai huszonnégy éves korukban a nyomorgás veszélye nélkül megnő-sülhessenek, akkor törekedjünk arra, hogy a harmincéves férfit egészséges, ép állapotban adjuk át menyasszonyának. Ezt csak egyféleképpen lehet elérni, vegye az állam kezébe a prostitúció ügyét. Ragadja ki a lelkiismeretlen mágnások kezéből, s létesítsen saját kezelésű, vagy állami felügyelet alatt álló nyilvános házakat.

Le az álszeméremmel! A nemzet fiatalságának s a jövő nemzedéknek egészsége van olyan nagy jelentőségű dolog, hogy az állam vegye kezébe a dolgot. Állíttassanak fel állami nyilvános házakat orvosi felügyelet alatt. S ott majd ne a befogadáskor amugy is egészségesnek talált nőket, hanem a látogató férfiakat vizsgálják meg. Aki beteg, azt kérlelhetetlenül utasítsák vissza.

A mostani orvosi vizsgálat merőben rossz és hasznavehetetlen. Mit ér annak a reggel tartott orvosi vizsgálat, aki csak este megy a nőhöz, s az addig tudja Isten hány beteg férfi karjai közt volt már? De mit szölgünk, mikor még ez a primitív vizsgálat sem történik meg mindennap, jó ha egy héten kétszer ejtik meg. Az állam ezzel a vizsgálattal csak önmagát akarja megnyugtatni, de a polgárok egészségét nem védi meg.

M. r. f. Sanyi, Kassa.

A megírása nem volna éppen rossz, de maga a történet jelentéktelen és nincsen benne kellő cselekmény, ami a kis novellának izt adna. Próbálkozzon meg mással. Tintával írjon.

A kurtizán

Volt pedig F. városában egy hires kurtizán. A város végül is meg-sokalta az asszony cselekedeteit s tiz vesszőzítésre ítélte. A büntetés a város piacán hajtatott végre s az akkori szokás szerint, az ütlegető tisztségét maga a főbíró felesége végezte.

Nagy nép csődült össze... s elővezették a kurtizánt. Az föl-nyesen mosolygott s dacosan rázta meg fejét... mire megragadták s lemeztelenítették.

Ekkor furcsa dolog történ. Ugyanis amint az asszony testéről levonták a ruhákat, az emberek testében felgyult a kéj, s az egész tömeg elkezdett rohanni az emelvény felé.

A kurtizán szép is volt. Meztelensége valami fenséges nősténység volt, párosulva a sima kéjjel.

Asszonyok, férfiak tárták feléje kezeiket. De ő gunyosan mosolygott.

Odatartotta ülepét a főbíróné csapásainak.

Az erősen verte.

Végül is azonban leroskadt, s csókolni kezdte a kurtizán isteni, meggyötört testét.

Az pedig... lihegett... a... kéjtől.

Car'os

.....
Ez a hely

a MIA
 Krém
 száma-
 ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timișoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell van reklám

**Diszitett filz és bársony-
 kalapok**

bármilyen színben és formában kaphatók. Férfi és nőikalapok renoválása.

Tuvicsák, Gyár., Bárány-utca 4

—:—

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század
csodája és a világ
összes művészei

Katzky gramofon- szalonjában

Timisoara, Belváros Merci u. 10.

Gramofonok és lemezek
nagy választékban!

LEHRNER

órás és ékszerész
Temesvár
Gyárv., Fő-u. 29

Fortuna !

bizományi vállalat,
Gyárváros, Strada
Dacilor (Főutca) 56 szám.

Átvesz bizományi eladásra különféle szük-
ségleti cikkeket, bútorokat, arany-, ezüst-
tárgyakat, festményeket, szőnyegeket, csil-
lárokat és kézimunkákat. —

— Meghívásra házhoz megy. —
Vesz, elad.

Megjelent és mindenütt kapható

Bodó Sanyi

legújabb erotikus illusztrált írása

Az élet forrása

A könyv 60 oldalas, 20 illusztrációval,
ára 25 lei.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tá-
rban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Kohn János

szobafestő és mázoló,
Timisoara, Gyárváros, Magyar
ucca: 17. sz.

Elvállal mindennemű e szakmába tartozó
munkát u. m. épület és szobafestést mű-
vészi tervek szerint.

Mázoló munkálatokat a legrövidebb idő
alatt jutányosan és pontosan elvégez.

Főmunkatárs: Brandstädter Károly
és Lelik Ferenc.

Nyomatott „Union” Gal Manó könyv-
nyomdájában Lugoson.

„Perfect”

Vésnöki-, bélyegző - intézet és
dombormű-nyomda

FIOK: TIMISOARA

Str. Merci No 3

[2]

„Megváltás”

poloskairtószer minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Ha ön helyben

nem kapja meg a Káviárt, szí-
vességet tesz vele a kiadóhivatalnak,
ha erről minket levelezőlapon értesít.

Maison Perák

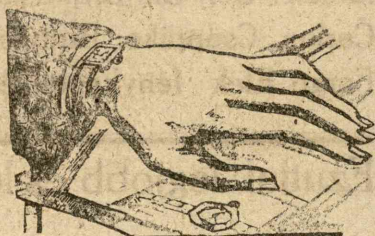
női fodrászat

Timisoara, Färber palota Lloyd sor

Modern frizurák, Henne-féle
hajfestés. Külön női és férfi
manikűr-szalón. Kozmet. intézet

Kern Pál

börkereskedő Timisoara Gyárv. Fő-ut 22
Fiók: Jimbolean.

Rég ismeretes, hogy

karkötő órák javítását
legmegbízhatóbban végzi:

Gács Ferenc órás

Timisoara Erzsébetváros Király- u. 26

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29

Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Olla kimutat-
hatóan a leg-
megbízhatóbb!
Olla kimutat-
hatóan a legre-
gibb és vezető
minőségű márka.
Olla-nál a leg-
messzebbmenő
garancia minden
egyed darabért!

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz
PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintéz.

DURA

elktrotechnikai és mű-
szaki vállalat. Galván ele-
mek gyára. Telefon 54
Timișoara Fabr. Calea
Buziasului-12

Podráczky Ferenc

bőrbutorokárpitós
készít stipandó garnitúrákat és
bőrbutorokat

Timișoara, Gyár., Andrassy-ut 2.

PERFEKT a legjobb
készíti poloskálrtó

Schunck

drogeria

Timișoara, Str. Dacilor No. 24
Telefon 13—30

Használat
előtt után

**A bajusz a
nőt öregíti**
Eltávolíthatja
biztos, garan-
tált szerrel 3
perc alatt. 1
üveg 20— Lei
Minden szépi-
tő, pipere, par-
fumeria és rövidáru cikkek legol-
csóbban a Nicolin féle „PARI-
SIENNE”-Áruházban kaphatók.
Timișoara I. Str. Avram Jancu 4. (Taka-
rékpénztár utca)

**A
fehér Dominikánus**

Egy fiatal leány kalandos története

A „Káviár”-könyvek legközelebbi száma tartal-
mazza Brandstädter Károly gyönyörű erotikus de-
tektív-elbeszélését a fenti címmel. Szerző egyik
legjobb írása; új, érdekes, izgató, szép. Kará-
csonykor jelenik meg 500 példányban, de már most
megrendelhető a lapunk kiadóhivatalában. Ára: —

Lapunk karácsonyi száma már sajtó alatt van,
mely a rendes időben, érdekes, friss és pompás
tartalommal jelenik meg. Közli az összes munka-
társak: Ben Git, Brandstädter Károly, Győry Endre,
Carlos, Csöppike, Buttyán Vilus, Scheffer Róbert és
Forgó Elek fényképeit és legjobb írásait ! ! ! !

Ezuttal legjobb és legérdekesebb lesz a

**karácsonyi szám
!!**

IV. évf. 46 sz. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. korona, 8 dinár, — Megjelenik minden kedden.
50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning Timișoara, 1926 évi nov. hó 16

Tipografia „Union” Gál Manó villanyerőre berendezett könyvnyomdája gyorsajtójának nyomása, Lugoj.